πηλάτιδος Κύθνου — ὁ *Ὑποκόμης τῆς Βραζελόρνης* ἀσπάζεται τὸν *Κυανισμόδον* καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν εἶνε συγγενὴς τῆς *Ἐσμεράλδας* — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* τότε μόνον θὰ εἴπῃ ταρχικά της καὶ τὴν διαμονήν της εἰς τὴν *Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην*, ὅταν τῇ φανερώσῃ τὸνομά της διὰ τοῦ γραφείου μου — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* συνιστᾷ εἰς τὸν *Πειρατὴν τοῦ Εὐβοϊκοῦ* νὰ λάθῃ τὸ ψευδώνυμον «Κιθαρῳδὸς τῆς Ταράτσας» — δι' ἄλλας πληροφορίας δὲν ὑπῆρχε σήμερον τόπος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Σκληρὸν Βράχον*, *Γλυκύλαλον Ὄνον* καὶ *Εὐγενῆ Καρδίαν* — ὁ *Ἑπτακατέργαρος Σάμιος* μὲ τὸ *Μή μου Ἄπτον*, *Χρυσῆν Πρωΐαν*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* μὲ τὴν *Ξανθὴν Μαυρομματαν*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Αἰ-Λάϊφ-τῶν Πατησίων*, *Καλῶς Ὥρισες* καὶ *Πλανήτην Ἀφροδίτη* — ὁ *Σὶρ- Λὰ- Φαλουὰζ* μὲ τὸ *Μήμου- Ἄπτου* — ἡ *Λάτρις τοῦ Ὡραίου* μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Ἰτέαν*, *Μολὼν Λαβέ*, *Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος* καὶ *Ζουλέϊκαν* — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*, *Κυκλαμιὰν* καὶ *Γλυκύλαλον*"ὀνον — ἡ *Βλαγοπούλα* μὲ τὸν *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην*, *Μολὼν Λαβέ*, *Κάρμεν Σύλβα*, *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα* καὶ *Νευρόσπαστον* — ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὴν *Δάλιαν*, *Κυκλαμιὰν* καὶ *Μαργαριτοφόρον* — ἡ *Μικρὰ Ἀμαζὼν* μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* καὶ *Χλόην τῆς Θαλάσσης* — ἡ *Ἔρημος Σαχάρα* μὲ τὴν *Συριαρὴν Ξανθούλαν*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Νεαρὰν Ὑπαρξιν*, *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα* καὶ *Πάλλουσαν Καρδίαν* — ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὴν *Κελαϊδίστραν*, *Ζούρλιαν- Μούρλιαν*, *Ἰτέαν*, *Ἐκάτην* καὶ *Κεντρί* — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Ἰτέαν*, *Πικραμένην Καρδούλαν*: *Μόνωσιν*, *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* — ἡ *Κωπηλᾶτις Κύθνου* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Ἄστρο Ποντικάκι*, *Δάλιαν*, *Ἐρημίτιδα* καὶ *Πασίμαχον* — ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Στήριγμα τῆς Μητρός*, *Ζούρλιαν- Μούρλιαν* καὶ *Ἀριστέα* — ὁ *Κουφιοκεφαλάκης* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Πενθοῦσαν Καρδίαν*. — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Προσφιλῆ Πατρίδα*, *Ἰφιγένειαν*, *Ἐκάτην* καὶ *Ζηνιόγατον* — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸν *Θαλασσινὸν Ζωγράφον*, *Κορινθιακὸν Κῦμα*, *Μαγικὴν Εἰκόνα*, *Μασσίαν τῆς Χίου* καὶ *Μελαγχολικὴν Ἑλληνίδα* — ὁ *Παμφύλιος Κόλπος* μὲ τὴν *Καρδερίναν*, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Χρυσὸ Ψαράκι*, *Νευρόσπαστον* καὶ *Σοφὸν Πιττακόν* — ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* μὲ τὸν *Ἀετὸν τοῦ Ὀλύμπου*, *Κεντρί*, *Ἀθβακούμ*, καὶ *Φροῦ Φροῦ* — ὁ *Δωρητὴς Ὀνείρων* μὲ τὸν *Σὶρ- Λὰ- Φαλουάζ*, *Μαύρην Προσωπιδοφόρον*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Χιακὸν Κρῖνον* καὶ *Μαργαριτοφόρον* — ἡ *Ἐφεσιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Κόντε - Παπαράκην*, *Κυκλαμιάν*. *Γάϊον Καίσαρα*, *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* καὶ *Διοπτροφοροῦσαν* — ἡ *Τσιγγαρέλλα* μὲ τὸν *Γιαμτσεμτσίκον*, *Ἀριστέα*. *Ρόδιον Δόκιμον*. *Παρισρίαν* καὶ *Ταπεινὸν Γιασεμί* — ὁ *Ἀριστεὺς* μὲ τὴν *Ναυσικάν*, *Χιώτικην Βροχήν*. *Χιακὴν Πανσέληνον*, *Χιακὸν Ὁρίζοντα* καὶ *Γιαμτσεμτσίκον* — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Κλάδον Ἐλαίας*, *Ἰτέαν*, *Γαλιάντραν* καὶ *Ἄνθος Μαΐου* — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Ἀλλοπρόσαλλον*, *Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* — τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸν *Βίκτωρα Οὐγγώ*, *Πεπρωμένον*, *Πλανήτην Ἀφροδίτη*, *Μαῦρο Σύννεφο* καὶ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς*.

Εἰδοποιοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, ὅτι ἂν δὲν ἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια, δὲν θὰ ἴδωσι τοῦ λοιποῦ δημοσιευομένας προτάσεις των περὶ νέων ἀνταλλαγῶν. Κατὰ τὸ ληφθὲν γενικὸν μέτρον, τώρα δημοσιεύονται αἱ προτάσεις μόνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουν κανὲν τετράδιον

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Κεφαλόβρυσον* (εἶδες βεβαίως, ὅτι σοῦ ἐνέκρινα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον· παρέλειψα τὸν Λυγουδίστην, διότι μοῦ ἐφάνη περιττὸν· σὺ ὅμως ἂν θέλῃς, γράψε τον·) *Κορινθιακὸν Κῦμα* ([ΕΕ] διὰ τὸ Φθινόπωρον καὶ διὰ τὸ Χρυσάνθεμον· εἰς τὰ δύο τελευταῖα τετράδια σου ἐλησμόνησες νὰ ἐσωκλείσῃς γραμματόσημον, ὥστε μοῦ ὀφείλεις 20 λεπτά), *Θερινὴν Βροχὴν* (δὲν λέγεις καὶ ἕνα ἄλλο ; ὅτι ἂν ἦσουν ἀγόρι δὲν θὰ εἶχες ἀνάγκην καὶ ἀπὸ καβαλιέρους, διὰ νὰ ἔρχεσαι εἰς τὸ γραφεῖόν μου . . . ἔ, ὑπομονή!) *Παν. Α. Ἀποστολόπουλον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαιρετῶ τὸν νέον μας φίλον·) *Ἡλιόλουστον Πρωΐαν* (τίποτε ἄλλο δὲν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς ; . . .) *Σιδέρην Πυργίδην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Δροσούλαν τῆς Ὄσσης* (βραβεῖον ἔστειλα) *Δημήτριον τὸν Φαληρέα* (τὸ τετράδιόν σου ἐστάλη· ὁ Διαγ. τοῦ Ξεσπαθώματος λήγει τὴν 31 Ὀκτωβρίου·) *Σκάνδαλον τῆς Τάξεως* (πολὺ παλαιὸν αὐτὸ τὸ Π. Πνεῦμα δὲν στέλλεις κανὲν ἄλλο ;) *Μαργαριτοφόρον* (καλῶς ἦλθες· *Κρᾶθιν* (ἔστειλα·) *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος* (ἡ φωτογραφία σου διὰ τὸ ξεσπάθωμα ἐλήφθη·) *Ποῖος Εἶμαι* (ἀδύνατον νὰ εἴχες γράψῃ τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ νὰ μή σου ἀπήντησα μὲ αὐτό! περιμένω τὸ «εὐχαρίστον».) *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἰδαιτικὴν Γλυκύτητα* (σοῦ ἐδημοσίευσα μόνον τὴν μίαν· ποῦ τόπος καὶ διὰ τὰς τρεῖς !) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (καλῶς ἦλθες·) *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου* (αἱ νέαι προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ἐνθυμοῦ* πειράζει νὰ τὴν λάβω ὑπ' ὄψει ; ἀρ' οὐ δὲν ἔχῃς ἀξιώσεις βραβείου, τί σε μέλει ;) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (πλησίον τοῦ ψευδωνύμου σου, εἰς τὸ 37ον φύλλον, δὲν εἶχα γράψῃ τίποτε· ἡ ἀπάντησις ἐκείνη ποῦ λέγεις, ἦτο μόνον διὰ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*·) *Ἀήττητον Ἑλληνα*, *Βοσκοπούλαν τῆς Λίρφης* (ἀδύνατον νὲ σ' εὐχαριστήσω μ' ἐξέπληξε μάλιστα πολὺ ἡ αἴτησίς σου·) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*. *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* (τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. [Ε] ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη·) *Πράσινο Χαβιάρι* (καὶ ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι ; ἐκπροντάδας Π. Πνευμάτων λαμβάνω καθ' ἑβδομάδα !) *Πεπρωμένον*, *Ἀμαρυλλίδα* (περίεργον μοῦ φαίνεται... μήπως δὲν ἔλαβες καμμίαν ἐπιστολήν της ;) *Ἀργυρόηχον Φωνὴν Καρδινάλιον Ρισελιέ*, *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*, *Κατκάσιον Ἥρωα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Τρυποκάρυδο* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Ὀκτωβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ὀλιγώτερας τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Η Γαλλικὴ διὰ τῆς Μητρικῆς μεθόδου. Ἐφαρμογὴ εἰς οἰκογενείας καὶ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Πληροφορίαι καὶ δι' ἐπιστολῆς παρὰ τῷ κυρίῳ Λεων. Κότσικα, ὁδὸς Δερβενίων, 17, Ἀθῆναι. (Β – 66)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν· – Βασιλικὴ Γ. Λουκάκη, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (Β – 63)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται εἰς τὸ Ἰχαφεῖόν μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

481. Συλλαβόγριφος.

Τοῦ πενταγράμμου μία φωνὴ
Καὶ τοῦ προσώπου μέλος,
Ἂν ἐνωθῶσιν ἄνακτα
Θὰ κάμουν εἰς τὸ τέλος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσβῦνον Ἀστέρι

482. Στοιχειόγριφος.

Τῆς Εὐρώπης βγαίνει πόλις
Ἀρκετά, λῦται, μεγάλη,
Ἂν κινήσω τόνον ζῴου
Καὶ ταλλάξω τὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσβῦνον Ἀστέρι

483. Τονόγριφος.

Ἐπιρρήματος τὸν τόνο βάζω 'ς ἄλλη συλλαβή,
Καὶ μιὰ πόλι τῆς Τουρκίας σχηματίζω στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου.

484. Τρίγωνον

1.— Ποταμὸς; μυθολογικός.
2.— Ἄμα τὸ λάθης, εὐχαριστεῖς.
3.— Θεὸς ἀρχαῖος.
4.— Μέλος τοῦ σώματος.
5.— Σύνδεσμος.
6.— Γράμμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσβῦνον Ἀστέρι

475. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

— Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ . . . . . ;
— Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.
— Μπᾶ ! καὶ πῶς κάμνουν τὰ τρία γένη ;
— Ὁ . . . . ἡ . . . . τό . . . . .
— Μὰ τί λές, παιδί μου; τὸ ἀρσενικὸν εἶνε Αὐτοκράτωρ, τὸ θηλυκὸν πόλις καὶ τὸ οὐδέτερον χωριό!

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου.

486-487. Λογοπαίγνια.

1.— Ποία ἡ μεγαλυτέρα λίμνη ;
2.— Ποῖος ὁ καλλίτερος μαθητὴ: τοῦ Σωκράτους;

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου.

488-489 Μεταμορφώσεις.

1.— Ὁ *κύων* διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *λύκος*
2.— Ὁ *λύκος* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *λέων*

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου

490. Σύνθετον Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις· τούτων τὰ τέταρτα γράμματα θὰ σχηματίσουν φωνηεντόλιπον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις :

εὔδιος, λιμήν, σμύρις, ὄλβιος, ἐσθίων

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου

491. Φωνηεντόλιπον.

πσ - μλ - ρθς - πν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσβῦνον Ἀστέρι

492. Ἰνδικὸς Γρῖφος.

κ5 (ρῆμα). χ5 (οὐσιαστικόν), φ5 (οὐσιαστικόν), κ 4 (ἐπίρρημα) π2 (οὐσιαστικὸν) χ5(οὐσιαστικόν)

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσβῦνον Ἀστέρι.

493. Γρῖφος. ἐν μεταφράσει.

Καλῶς, πρωΐ, σωπαίνω, ρ, ὅπως, γ, κρασιοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33

372. Κρητικὸς (Κρήτη Κῶς.)— 373. Γαρούνας (γάρ, οὐν ἀε.)— 374. Ἠάλη - μάλη.

375. ΑΝΝΑ (φιλίΑΝ ΝΑ...)
ΝΕΟΣ (ΘεοΣ Ο ΕΝ...)
ΝΟΜΗ (Η ΜΟΝη.. ..)
ΑΣΗΡ (εἰμπορΗΣ 'Απόκτησε....)

376. Ε
ΗΡΑ
ΝΟΜΟΣ
ΣΙΔΗΡΟΣ
ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ

377. *Ἀστράφτει* (ΑΣΤΡΑ ΦΤΥσε . . . .)
378, *Γνῶθι σαυτόν*.
—379. ΕΛΒΑΣ Σι (κΕλία, σέΛας, βαΒαί, 'ΕρΑτώ, ΛάΣος).

380. Εὔληπτα λέγε ἵνα ἐννοῆσαι.— 381. Ἡ Πεντέλη κεῖται ἐν Ἀττικῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον Ἐν Ἀθήναις, 26 Ὀκτωβρίου 1902 Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 43

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 331.)

Μάλιστα, ἦτο ὁ χονδρὸς Ναπολιτάνος, ἐπωφεληθεὶς τῆς γενικῆς συγκινήσεως, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανείς. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ἡ γόνδολά του ἐτρακάρησε μὲ τόσην ὁρμὴν τὴν γόνδολαν τῶν ρόδων, ὥστε οἱ μουσικοὶ εὑρέθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Μπλούμ ! Τὸ κομψὸν πλήρωμα μορφάζει καὶ χειρονομεῖ ἐν ἀπογνώσει. Καὶ βλέπεις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἄλλου τὸ χέρι, ἄλλου τὸ πόδι, καὶ ἄλλου τὴν περούκαν !

Ἱλαρότης, φασαρία, χαλασμὸς κόσμου. Αἱ γόνδολαι προστρέχουν ἀτάκτως. Ἡ ἀποκρηάτικη ζωηρότης, τὴν ὁποίαν συνεκράτησε πρὸς στιγμὴν ἡ ὡραία σερενάτα, ἐξέσπασε πάλιν ὡς βόμβα. Ὁ Πουλτσινέλλας ἀνασύρει ἀπὸ τὸ νερὸν τὸν ὡραῖον Λέλιον. Ἄλλοι τείνουν τὰς κώπας πρὸς τοὺς μουσικούς, οἱ ὁποῖοι ἀποστάζουν ὡς θεοὶ ἐνάλιοι. Μερικοὶ ψαρεύουν βιολιά, τὰ ὁποῖα κολυμβοῦν ὡς νῆσσαι καὶ γεμίζουν νερὸν ὡς στάμναι. Πολὺ μακρύτερα, κωπηλάται ἀγωνίζονται νὰ φθάσουν τὴ μπάσσα-βιόλα, ἡ ὁποία πλέει ἀξιοπρεπέστατα, μὲ πόζαν φρεγάτας.

Καὶ τὰ ρόδα τοῦ Λελίου στολίζουν τώρα τοὺς προσωπιδοφόρους, δρεπόμενα ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς φυτὰ θαλάσσια. Καὶ ὁ γέλως ἀντηχεῖ ἀπέραντος, ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ Ριάλτου μέχρι τῆς Πιατσέττας.

Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὸν θυμὸν τοῦ Γιαννιοῦ, ὅταν εἶδεν ἔξαφνα τὸν κύριόν του νὰ ἐπιστρέφῃ ἐλεεινός, κάθυγρος, μουσκίδι, ὡς κωβιὸς τὸν ὁποῖον ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸ ὑγρόν του στοιχεῖον. « Καλά το ἔλεγα ἐγώ, — ἐφώναζεν, — ὅτι οἱ Βενετσάνοι ὅλοι εἶνε ἄθεοι καὶ ἀντίχριστοι ! . . Ἂν μου μιλήσῃ κανείς, θὰ του σπάσω τὰ μοῦτρα !» — Ἀλλ' ὁ Πονηρίδης παρακαλεῖ τὸν Βαλεντῖνον νὰ του διηγηθῇ ὅλην τὴν ἱστορίαν, ζυγίζει ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ φαίνεται βυθισμένος εἰς σκέψεις καθαυτὸ σοβαράς.

Τὸ βράδυ, εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ Καφενείου Φλωριάν, — τὰ ὡρολόγια ἐκτυποῦσαν μεσάνυκτα, — ὁ Βαλεντῖνος Κερκὸζ συναντᾶται τυχαίως μὲ τὸν Μολτονάζον. Ἀμέσως τὸν πλησιάζει, τὸν σταματᾷ, καὶ σὰν κοκκοράκι θυμωμένον πού τα βάζει μὲ ἰνδιάνον, ὁ νεανίσκος σηκόνεται 'ςτὲς μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ μὲ φωνὴν ὀξεῖαν καὶ τρέμουσα, τὸν προσφωνεῖ ὡς ἑξῆς.

— Παρακαλῶ τὴν Ἐξοχότητά σας νὰ πιστεύσῃ ὅτι πρὸ ὀλίγου ἔφερθη ὡς ὁ χειρότερος παληάνθρωπος ! . . Τὸ παραδέχεσθε ὅτι εἶσθε γάϊδαρος ;

Ὁ χονδρὸς Μολτονάζος ἐσήκωσε τὴν μύτην του διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ . . . ἀλλ' ὁ Βαλεντῖνος δὲν του ἄφισε καιρόν. Τσάφ ! τσούφ ! δυὸ παταγῶδη ραπίσματα ἄστραψαν εἰς τὰ δύο μάγουλά του:

— Ὁρίστε διὰ νὰ σᾶς το ἀποδείξω !

Εἰς παροξυσμὸν ὀργῆς ἀποπληκτικῆς ὁ χονδρὸς Ναπολιτάνος γουρλόνει τὰ μάτια καὶ βρυχᾶται ἀγρίως :

— Μή με κρατῆτε! (καὶ ὅμως κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ τὸν κρατήσῃ, ὥστε ἔχει ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινημάτων του·) Μή με κρατῆτε, σᾶς λέγω ! Ἀφῆστέ με νὰ τὸν σφάξω ! νὰ τὸν ξεκοιλιάσω ! νὰ του βγάλω τὰ ἄντερα ! . . Μή με κρατῆτε ! Ἀφῆστέ με!

Ἐξηκολούθησε νάπειλῇ ἄπρακτος ἀρκετὴν ὥραν, ἕως ὅτου ἐβράχνιασεν ἀπὸ τὰς φωνάς, καὶ ἐσιώπησεν ἀσθμαίνων. Τότε ὁ Βαλεντῖνος ἔκαμε τακτι-

« Μπλούμ ! Τὸ κομψὸν πλήρωμα μορφάζει καὶ χειρονομεῖ ἐν ἀπογνώσει. » (Σελ. 337, στ. α'.)

κὴν μεταβολήν, καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν. Μόνον ἀπὸ μακρυά, ἤκουσε τὸν Μολτονάζον, ὁ ὁποῖος ἔλεγε πρὸς τοὺς συναθροισθέντας προσωπιδοφόρους. «Θά του δείξω ἐγώ! θά του δείξω!»

«Φαίνεται ὅτι θά μου ζητήσῃ μονομαχίαν, ἐσυλλογίσθη ὁ Βαλεντῖνος Εἶνε ζήτημα τιμῆς.Εἶμαι Γάλλος, ξίφος ἔχω, ὥστε ὅλα πηγαίνουν λαμπρά.»

Καὶ μετέβη εἰς τὸν χορὸν τῆς ὡραίας Μαρκησίας Σαμμικέλη, ὅπου ἐχόρευσεν ὅλην τὴν νύκτα.

Ὁ Βαλεντῖνος, ἀφ' οὗ ἐχόρευσεν ὅλην τὴν νύκτα, κοιμᾶται ὅλην σχεδὸν τὴν ἄλλην ἡμέραν. Ἂν δὲν ἦτο εἰς τὸ κρεββάτι του, ἴσως θὰ ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου· καὶ ἂν ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὴν πλατεῖαν, θὰ ἔβλεπε βεβαίως, εἰς τὸ καφενεῖον Φλωλιάν, τὸν Μολτονάζον συνδιασκεπτόμενον μὲ τὸν Πονηρίδην καὶ μὲ τρεῖς ἄλλους κ υ ρ ί ο υ ς, πολὺ ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ. Τοῦτο θὰ ἐνέβαλλεν εἰς συλλογισμοὺς τὸν Βαλεντῖνον . . . ἀλλ' ὁ Βαλεντῖνος εἶνε εἰς τὸ κρεββάτι του.

Τὸ ἑσπέρας, ἦλθεν ὁ Πονηρίδης διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὸν κύριόν του, καὶ βοηθῶν αὐτὸν νὰ κουμβώσῃ τὴν στολήν του, τῷ ὁμιλεῖ ὁλονὲν περὶ κάποιου λαϊκοῦ χοροῦ, ὁ ὁποῖος γίνεται εἰς κάποιαν μικρὰν πλατεῖαν, πολὺ μακρυά, πρὸς τὸν Προφήτην - Ἠλίαν.

— Φαίνεται, κύριε, ὅτι εἶνε πολὺ διασκεδαστικός. Ἐκεῖ χορεύουν, μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς πατρίδος των, τὰ κορίτσια ἐκεῖνα τοῦ Τυρόλου, ποῦ τὴν ἡμέρα κουβαλοῦν νερό.Καὶ τόση εἶνε ἡ χάρις των καὶ ἡ εὐκινησία των, ὥστε μερικὰς στιγμὰς δὲν διακρίνει κανεὶς μὲ ποῖον πόδι πατοῦν κάτω.

— Μπράβο! λέγει ὁ Βαλεντῖνος· ἀπόψε θά με ὁδηγήσῃς.

Ὁ Πονηρίδης, ἀγαθὴ ψυχή, ἐπιμένει νὰ πάρουν μαζί των καὶ τὸν Γιαννιόν.

— Αὐτοὶ οἱ λαϊκοὶ χοροὶ θά του θυμίσουν τοὺς χοροὺς τῆς πατρίδος του,καὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ τον συμφιλιώσουν μὲ τὴν Βενετίαν.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ τους συνοδεύσῃ καὶ ὁ Γιαννιός.

Τὸ βράδυ, εἰς τὰς δέκα,ξεκινοῦν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, καὶ εἰςχωροῦν εἰς τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον τῶν δρομίσκων,τῶν ἀψίδων, τῶν μικρῶν προκυμαιῶν καὶ τῶν μικροσκοπικῶν γεφυρῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ξένος εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμῃ δέκα βήματα χωρὶς νὰ χάσῃ τὸν δρόμον του. Εἶνε ἡ χώρα τοῦ σκότους καὶ τῆς σιωπῆς.Οὔτε ἕνα φῶς· οὔτε μία φωνή· κάπου-κάπου ἀντηχεῖ ὁ φλοῖσβος τοῦ μελανοῦ ὕδατος, ὅταν διέρχωνται ἀπὸ καμμίαν διώρυγα.

Ἀλλ' ὁ Πονηρίδης φαίνεται γνωρίζων κάλλιστα τὸν δρόμον. Στρέφει δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, πάλιν δεξιᾷ, ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει τὰς βαθμίδας μιᾶς γεφύρας, καὶ ἐξακολουθεῖ οὕτως ἐπὶ πολύ, ἕως ὅτου τέλος,φθάσας εἰς ἓν εἶδος σκοτεινοῦ διαδρόμου,ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις εἶνε ἐδός, παρακαλεῖ εὐσεβάστως τὸν Βαλεντῖνον νὰ προηγηθῇ.

Ὁ Βαλεντῖνος βαδίζει . . .

Ἔξαφνα, ὑπὸ τὸ φῶς μικρᾶς κανδήλας, ἀναμμένης πρὸ τοῦ ἀγάλματος μιᾶς Παναγίας,— αὐτὸ ἐσυνειθίζετο εἰς τὰς Ἰταλικὰς πόλεις,— βλέπει ἀντικρύ του τρεῖς ἀνθρώπους ὑψηλούς, κρατοῦντας ξίφη γυμνά. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι φράττουν καθολοκληρίαν τὸν δρόμον, προτείνουν ταὐτοχρόνως τὰ ξίφη εἰς ἐξ αὐτῶν λαμβάνει τὸν λόγον :

— Μοσσιού, εἴμεθα μ π ρ ά β ο ι τοῦ ἰλλουστρίσσιμου σινιὸρ Μολτονάζου. Τίποτε δὲν ἔχομεν πολυτιμώτερον ἀπὸ τὴν τιμὴν τῆς ἐξοχότητός του, καὶ θά την ἐκδικήσωμεν ἀμέσως. Εἰς προσοχήν, Μοσσιού, φυλαχθῆτε!

Ἐδῶ πρέπει νὰνοίξωμεν μίαν παρένθεσιν, διὰ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ἓν βδελυρὸν ἔθιμον τῆς ἀρχαίας Βενετίας. Μερικοὶ εὐγενεῖς εἶχον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των ἀνθρώπους ἀτίμους, κακούργους, τοὺς ὁποίους ἔστελλαν ἐκεῖ ὅπου αὐτοὶ δὲν εἶχαν ὄρεξιν νὰ ὑπάγουν, εἰς περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ζωή των ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ κίνδυνον. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, τοὺς ὁποίους ἀλλοῦ θὰ ὠνόμαζον ἁπλούστατα δολοφόνους, εἰς τὴν Βενετίαν ἐτιμῶντο μὲ τὸ ὄνομα μ π ρ ά β ο ι (γενναῖοι.) Τὸ βέβαιον εἶνε,ὅτι ἦσαν μᾶλλον συνετοὶ παρὰ γενναῖοι, καὶ δι' αὐτὸ ἐφρόντιζαν πάντοτε νὰ παρουσιάζωνται ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ, «ἐν σώματι», πολυάριθμοι, πάνοπλοι, μὲ χαλύβδινον θώρακα καὶ μὲ σιδηροῦν κράνος, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Πρὸς μεγαλητέραν ἀκόμη προφύλαξιν, τὸ ξίφος των, πλάτους δύο δακτύλων, κόπτον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. «ἀμφίστομον» δηλαδή, ἔφερε παρὰ τὴν λαβὴν προστατευτικὴν κόγχην, ἡ ὁποία εἶχε διαστάσεις ξυριστικῆς λεκάνης!

Οἱ δολοφόνοι αὐτοὶ προσεποιοῦντο τοὺς ἱππότας, τοὺς εὐγενεῖς ξιφομάχους, καὶ ἄλλο δὲν ἤκουες ἀπὸ τὸ στόμα των, παρὰ ἡ τιμή, τῆς τιμῆς, τὴν τιμήν...

Ὁ δυστυχὴς Βαλεντῖνος ἠγνόει τὰ ἔθιμα αὐτά, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ περὶ αὐτῶν εἰς τὴν Γαλλίαν. Καὶ ἀνύποπτος, ἀνίδεος, εὑρίσκετο τώρα εἰς τὸν στενὸν ἐκεῖνον δρομίσκον, νύκτα ὥρα, μὲ τὸ μικρὸν ξίφος τοῦ Λελίου, ἀπέναντι τῶν «γενναίων» τοῦ γενναίου κυρίου Μολτονάζου . . .

Ἀκούσας τὰς πρώτας λέξεις τοῦ ρήτορος, ὁ Πονηρίδης, — ἄλλος γενναῖος αὐτός,— τὸ ἔβαλεν εἰς τὰ πόδια καὶ ἐχώθη εἰς τὴν πρώτην θύραν ποῦ ἀπήντησεν, ἂς ἦτο καὶ κλειστή.

Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε τὸ λογύδριόν του ὁ ρήτωρ, ὁ Γιαννιὸς ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ μεγάλον ξίφος, καὶ τόση ἦτο ἡ ὁρμή του, ὥστε ὁ κακοῦργος δὲν ἐπρόφθασε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ξίφος του, καὶ ἐκυλίσθη πολλὰ βήματα μακράν, μὲ τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν ἐξωρυγμένον.

Ἀλλ' εἷς ἐκ τῶν δύο ἄλλων, προστρέξας ἐκ τῶν ὄπισθεν, ἐβύθισε τὸ ξίφος του εἰς τὴν ράχιν τοῦ Γιαννιοῦ,ὁ ὁποῖος κατέπεσε καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ὁ δὲ Βαλεντῖνος ; . . .

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΦΗΒΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ἰσοφοὶ ἀρχαιολόγοι δὲν ἐσυμφώνησαν πῶς νὰ τὸν ὀνομάσουν, καὶ ὁ χαλκοῦς ἔφηβος μένει ἀκόμη ἀβάπτιστος. Πολλὰ ὀνόματα ἐπροτάθησαν ἕως τώρα : Ἑρμῆς, Πάρις, Περσεύς . . . ὅλα ὡραῖα, ὅλα εὔηχα, ἀλλὰ κανὲν δὲν φαίνεται νὰ του ταιριάζῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Καὶ ἕως ὅτου ἐξακριβωθῇ καὶ ἀποδειχθῇ ποῖον παριστάνει τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἄγαλμα, θὰ φέρῃ προσωρινῶς τὸ . . . ψευδώνυμον : «ὁ Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων».

Διότι εἶνε ἔφηβος, καὶ διότι εὑρέθη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης τῶν Ἀντικυθήρων. Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἱστορίαν τοῦ σᾶς τὴν ἔχω διηγηθῆ ἀπὸ πέρυσι. Ὀλίγα πράγματα ἔχω νὰ προσθέσω σήμερον : τὸ ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον κατέκειτο εἰς τεμάχια ἐπὶ δύο σχεδὸν ἔτη, συνεκολήθη, συνεπληρώθη, ἐκαθαρίσθη καὶ ἀνεστυλώθη ὑπὸ τοῦ Γάλλου καλλιτέχνου Ἀνδρέ,ἐτοποθετήθη δὲ προσωρινῶς, μετά τινων ἄλλων κυθηραϊκῶν εὑρημάτων, εἰς μίαν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου,— εἰς τὴν Αἴθουσαν τῆς Θέμιδος, — καὶ προκαλεῖ τώρα τοὺς θαυμασμοὺς τῶν ἐπισκεπτῶν,οἱ ὁποῖοι προσέρχονται ἀθρόοι.

Ἰδοὺ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶμεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ Μουσεῖον, ὅπου ἔχομεν νὰ ὑπάγωμεν τόσον καιρόν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν «Ἀθηναϊκῶν Περιπάτων».Καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ χάσωμεν τὸν κόπον μας. Διότι θὰ ἴδωμεν ἓν ἔξοχον ἔργον τέχνης, ἐν μέγα, ὡραῖον καὶ ἄριστον χαλκοῦν ἄγαλμα, ἐφάμιλλον πρὸς τὰ κάλλιστα τὰ ὁποῖα περισώθησαν ἐκ τῆς ἀρ-

χαιότητος, παραβαλλόμενον κατὰ τὴν ὡραιότητα πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους καὶ πρὸς τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου. Βεβαίως ἂν δὲν εἶνε ἀνώτερον ἀπὸ τὰ καλλιτεχνήματα ταῦτα, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ πολὺ κατώτερον.

Ὁ ἔφηβος ἵσταται ὀλόγυμνος ἐπὶ τοῦ βάθρου του. Τὸ ἀνάστημά του ὀλίγον μεγαλήτερον τοῦ φυσικοῦ· ἡ κεφαλή του σχετικῶς μὲ τὰς διαστάσεις τοῦ λοιποῦ σώματος, μικρὰ ἀλλ' ὡραιοτάτη. Ὁ ἀριστερὸς ποῦς πατεῖ στερεῶς καθ' ὅλον τὸ πέλμα· ὁ δεξιὸς εἶνε ὀλίγον ἀνασηκωμένος καὶ πατεῖ ἐλαφρῶς διὰ τῶν ἄκρων δακτύλων· διότι καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ εἶνε προτεταμένη,καὶ φαίνεται ὅτι κάτι ἐκράτει, τὸ ὁποῖον ὁ ἔφηβος προσέφερεν ἢ ἐπεδείκνυεν. Ἡ ἀριστερὰ χείρ, εἰς κάμψιν,στηριγμένη ἐπὶ τῆς ὀσφύος, φαίνεται ὅτι κάτι ἐκράτει καὶ αὐτή.

Ἀκριβῶς, διότι λείπουν τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐκρατοῦσαν αἱ δύο χεῖρες, δὲν εἶνε γνωστὸν ποῖον παριστάνει τὸ ἄγαλμα. Καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι κάμνουν διαφόρους ὑποθέσεις. Ἄλλοι λέγουν, ὅτι παριστάνει τὸν Ἑρμῆν, κρατοῦντα διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ βαλάντιον καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ κηρύκειον. Ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε ὁ Πάρις, προσφέρων διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ μῆλον τῆς Ἔριδος, — γνωρίζετε δὰ τὴν κρίσιν τοῦ Πάριδος, — καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατῶν τὴν ποιμενικὴν ράβδον. Ἄλλοι τέλος ὑποθέτουν ὅτι εἶνε ὁ Περσεύς, ἐπιδεικνύων τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατῶν τὸ ξίφος.

Ποία ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις εἶνε ἡ βασιμωτέρα ;

Μὴ περιμένετε νὰ σᾶς τὸ εἴπω ἐγώ, διότι δὲν εἶμαι καθόλου ἀρχαιολόγος. Μὲ πείθουν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Σβορώνου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑπὲρ τοῦ Περσέως, καὶ μάλιστα, ὅταν εἶδα τὸ ἄγαλμα συγκεκολλημένον καὶ ὄρθιον ἐπὶ τοῦ βάθρου του καὶ προσεπάθησα νὰ το συμπληρώσω διὰ τῆς φαντασίας, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔβλεπα κρόλα τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης εἰς τὴν δεξιὰν καὶ τὸ μεδουσοκτόνον ξίφος εἰς τὴν ἀριστερά. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Ἕνας ἄλλος ἀρχαιολόγος θὰ ἠμποροῦσε νὰ με πείσῃ ὅτι παριστάνει . . . ὁποιον θέλετε! Καὶ ἂν ἤξευρα, ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ὅπως οἱ ἀπόγονοί των,ἔπαιζαν χαρτοπόλεμον τὲς Ἀποκρηές,—κατὰ τὰ Κρόνια ἢ τὰ Διονύσια,—θὰ ἐπίστευα μιὰ χαρὰ ὅτι ὁ ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων παριστάνει κανένα χαρτοπολεμιστήν, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν δεξιὰν ρίπτει τὰ κ ο μ φ ε τί, ἐν ᾧ μὲ τὴν ἀριστερὰν κρατεῖ μίαν ὀκάρινην σακκούλαν ἀπὸ τοῦ Πάλλη καὶ Κοτζιᾶ! Ἀρκεῖ νὰ μοῦ το ἔλεγεν ὁ κ. Σβορῶνος ἢ ὁ κ. Καββαδίας. . .

Ἐπιτέλους, τί μας μέλει ποῖον παριστάνει ὁ Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων! Δι' αὐτὸ ἂς μαλώνουν οἱ ἀρχαιολόγοι. Ἡμεῖς βλέπομεν ἕνα ἔξοχον ἄγαλμα, ἕνα θαυμάσιον σῶμα, μίαν ὑπέροχον τέχνην. Δέν μας ἀρκεῖ νά το θαυμάζωμεν ;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 76ου

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1903.

Εἰξεύρω, ὅτι δὲν ἐπεριμένατε παρὰ τὴν προκήρυξιν αὐτὴν οἱ περισσότεροι, διὰ νὰ μου στείλετε τὰς Συλλογάς σας, τὰς ὁποίας ἐκάματε πρὸ πολλοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὅσοι δὲν ἐλάβατε ἤδη αὐτὴν τὴν πρόνοιαν, πάλιν ἔχετε καιρὸν νὰ ἐργασθῆτε δύο σχεδὸν μῆνας. Τί ὡραίαν συλλογὴν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, ἂν ἔχῃ θέλησιν, ὑπομονήν, εὐφυΐαν, καί . . . ἂν λάβῃ ὑπ' ὄψει τὰς « Ὁδηγίας πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων», τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσα φέτος.

Ἀλλ' ἰδοὺ τελοσπάντων εὐκαιρία νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι, ἀγνοοῦντες τὸν Κανονισμόν, μοῦ ἔστειλαν Ἀσκήσεις εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους,— ἀλλ' ἀνωφελῶς, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τας δημοσιεύσω. Τώρα ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὸ δικαίωμα νὰ μου στείλουν Ἀσκήσεις, καὶ ὄχι μίαν ἢ δύο, ἀλλὰ εἴκοσι μαζί!

Οἱ ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς :

1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι, καθὼς καὶ τὰ ἀδέλφια των, ὅ σ α ἔ χ ο υ ν ψ ε υ δ ώ ν υ μ ο ν, ἀλλ' ἕκαστος χωριστά· δηλαδὴ διὰ χωριστῆς ἰδικῆς του συλλογῆς.

2.— Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, π ρ ω τ ο τ ύ π ω ν κ α ὶ ἀ δ η μ ο σ ι εύ τ ω ν, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 15 οὔτε περισσότεραι τῶν 20.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τ έ λ ο ς, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν», καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἀληθές του ὄνομα :

« Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιῶ τὴν » Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω » Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς » τῶν Δημωδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων) λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ἐφ' ὅσον δημοσιεύονται — ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1903,—αἱ ἐγκεκριμέναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητής, νὰ μου καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος,ἡ σελίς, καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῆ ἡ καταγγελλομένη Ἄσκησις. Παραδείγματος χάριν : « Καταγγέλλω » τὴν ἐν τῇ Δ ι α π λ ά σ ε ι ἐ. ἔ. δη- » μοσιευθεῖσαν Πνευματικὴν Ἄσκησιν » ὑπ' ἀριθ. 55, ὡς ἀντιγραμμένην ἐκ » τῆς Δ ι α π λ ά σ ε ω ς, ἔτος 1890, » τόμος 18. σελὶς 32, Ἄσκησις 17. » (Ὑπογραφή.) » Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου.

5.—Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων τοῦ Διαγωσμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις, ἀ λ λ ὰ κ α ὶ θ ἀ φ α ι ρ ῆ τ α ι ἴ σ ος ἀ ρ ι θ μ ὸ ς ἐ κ τ ῶ ν μ ὴ κ α τ α γ γ ε λ θ ε ι σ ῶ ν. Παράδειγμα : Ἂν τοῦ Α ἐνεκρίθησαν 18 Ἀσκήσεις κ' ἐδημοσιεύθησαν 10, ἐξηλέγχθησαν ὅμως 4 ἐξ αὐτῶν ὡς κλοπιμαῖαι, εἰς τὰ ἀποτελέσματα θὰ σημειωθοῦν μόνον 12, διότι ἐκ τῶν 18 θἀφαιρεθοῦν αἱ 3 κλοπιμαῖαι καὶ 3 ἀκόμη ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν, τὸ ὅλον 6.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἴδους τῶν συνήθως δημοσιευομένων εἰς τὴν Διάπλασιν, καὶ καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται αὐταὶ εἰς τὸ φύλλον. Οὕτως ὁ Διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλητέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας, παρὰ ἐὰν ἠρκεῖτο εἰς ὀλίγα μόνον εἴδη Ἀσκήσεων.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της. Ἀσκήσεις ἄνευ τῶν λύσεων ἀποκλείονται.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν Διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσοὺν τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἱ α ν δ ή π ο τ ε ἡ λ ι κ ί α ν κ α ὶ ἂ ν ἔ χ ο υ ν. Ἡ δὲ παράλειψις τοῦ ψευδωνύμου θὰ σημαίνῃ, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν μὲ τὸνομά των.

9.— Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μ ε γ ά λ α τ ε τ ρ ά δ ι α (χωρὶς δηλαδὴ νὰ τσακίζεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου τῆς γραφῆς.) Χειρόγραφα μουντζούρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10. — Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 76ον

Διαγωνισμόν», εἶνε δεκαὶ μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1902. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα, ὑπὸ ταινίαν, ἐπὶ συστάσει, πληρόνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά.)

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ε'. Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ, περὶ Βραβείων, (φυλλ. 1ον, σελ. 11.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

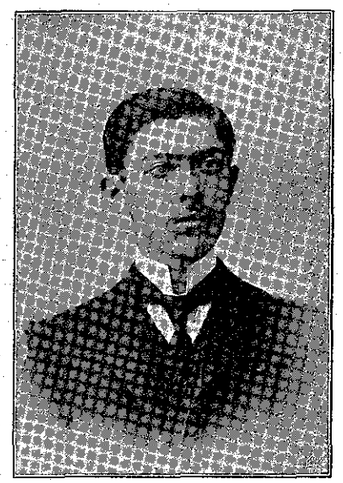

ΠΑΡΑΔΕΙΣΗΣ ΚΑΦΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Βραβευθεὶς
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου»
εἰς τὸν 72ον Διαγωνισμὸν Διηγήματος.
[*Ἴδε φυλλ. 28, σελ. 219.*]

'ΣΤΟ «ΠΤΗΝΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ»

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀντωνίου Κ. Κυριακίδου.

Ἀστὸ γλυκοχάραμμ' ἄρχισε
Τοῦ βίου του νὰ ψάλλῃ
Καὶ τῆς ψυχῆς του νὰ σκορπᾷ
Τὰ κάλλη τὰ κρυμμένα,
Ὅπως σκορποῦνε τὴν αὐγὴ
Στοῦ κάμπου τὴν ἀγκάλη
Τὸ πρῶτο μῦρό τους τ' ἀγνό,
Τὰ ἄνθη τὰ παρθένα.

★

Ἀχ! δὲν ἐταίριαζε 'στὴ γῆ
Ὁ ἄγγελος νὰ ψάλλῃ. . .
Κ' ἐπέταξε 'στὸν οὐρανό,
Μὲ τἄλλα τάγγελούδια,
Γύρῳ 'στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ
Νὰ ἐαναρχίσῃ πάλι
Μ' ἕναν οὐράνιο σκοπὸ
Τὰ ὡραῖά του τραγούδια.

ΑΡΙΑΔΝΗ Μ. ΚΟΥΠΠΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ἀρκετὰ χαρίεσσα ἡ μήτηρ, μὲ ἀνοικτὴν καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν, μὲ βλέμμα ἐκφράζον μεγάλην στοργήν, μὲ ὀδόντας συμμέτρους καὶ ἐκτάκτου λευκότητος; καί, — μήπως ἡ φιλαρέσκεια δὲν εἶνε κοινὸν γνώρισμα ὅλων τῶν ἀτόμων τοῦ ἀσθενοῦς φύλου; — μὲ ἄνθη καὶ φύλλα εἰς τὴν κόμην, καθὼς καὶ μὲ χάνδρας ἀπὸ ὑαλίον καὶ ἐλεφαντόδοντα, λεπτομέρεια ὁλωσδιόλου ἀνεξήγητος ... Ἐν γένει, ἡ νεαρὰ αὐτὴ Βάγδδισσα ὑπενθύμιζε τὸν γυναικεῖον τύπον τῶν Κάφρων, μὲ τοὺς στρογγύλους καὶ τορευτούς της βραχίονας, μὲ τοὺς λεπτοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν, μὲ τὰς παχουλὰς χεῖρας καὶ μὲ τοὺς μικροὺς πόδας, τοὺς ὁποίους πολλαὶ Εὐρωπαῖαι θὰ ἐφθένουν. Μέγα μέρος τοῦ σώματός της ἐκάλυπτεν ὕφασμα φυτικόν, ἐσφιγμένον εἰς τὴν ζώνην. Εἰς τὸν λαιμόν της ἐκρέματο τὸ μετάλλιον τοῦ δόκτωρος Γιοχάουζεν, ὅμοιον μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερε καὶ τὸ τέκνον της.

Ἀδύνατον νὰ συνομιλήσουν μὲ τὸν Λὸ-Μάϊ καὶ τὴν Λὰ Μάϊ, πρὸς μεγάλην δυσαρέσκειαν τοῦ Τζὼν Κόρτ. Ἀλλ' ἦτο φανερὸν ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ πρωτογενεῖς προσεπάθουν νὰ ἐκπληρώσουν ἀπέναντι τῶν ξένων ὅλα τὰ καθήκοντα τῆς βαγδδικῆς φιλοξενίας.

Ὁ πατὴρ προσέφερε μερικοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἀπὸ μίαν σανίδα, — αἱ σανίδες ἐκεῖναι, αἱ καρφωμέναι εἰς τὸν τοῖχον, ἀνεπλήρουν τὰ τραπέζια καὶ τὰ ἑρμάρια, — ἦσαν δὲ οἱ καρποὶ οὗτοι ἐκ τῶν λεγομένων μ α τ ο φ έ, εὔγευστοι κόκκοι, παραγόμενοι ἀπὸ ἓν εἶδος κισσοῦ.

Οἱ ξένοι ἐδέχθησαν τὰ μ α τ ο φ ὲ καὶ ἔφαγαν μερικὰ πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῆς οἰκογενείας τοῦ Λὶ-Μάϊ.

Καὶ τότε ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ὀρθότητα τῶν παρατηρήσεων, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἤδη γίνῃ πρὸ πολλοῦ: ὅτι δηλαδὴ ἡ βαγδδικὴ γλῶσσα, ὅπως αἱ γλῶσσαι τῆς Πολυνησίας, παρουσιάζουν μεγάλας ὁμοιότητας μὲ τὸ παιδικὸν βαττάρισμα, — καὶ τοῦτο ἤγαγε τοὺς γλωσσολόγους νὰ ἰσχυρισθοῦν, ὅτι ὑπῆρξε δι' ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος μακρὰ περίοδος φωνηέντων, προγενεστέρα τοῦ σχηματισμοῦ συμφώνων. Τὰ φωνήεντα ταῦτα, συνδυαζόμενα ἐπ' ἄπειρον, παράγουν ἤχους ποικιλωτάτους, π: χ: ο ρ ι, ο ρ ι ο ρ ι, ο ρ ο, ο ρ ο ο ρ α, ο ρ ο υ ρ ν α, κτλ... Τὰ καθαυτὸ σύμφωνα εἶνε τὸ *κ*, τὸ *τ*, τὸ *π*, ρινοπρόφερτα δὲ τὸ *νγκ* καὶ *μ*. Μόνον μὲ τὰ φωνήεντα *χα*, *ρα*, σχηματίζεται μεγάλη σειρὰ λέξεων, αἱ ὁποῖαι, χωρὶς τὴν βοήθειαν πραγματικοῦ συμφώνου, ἀποδίδουν ὅλας τὰς ἐννοίας καὶ παίζουν ρόλον ὀνομάτων, ἀντωνυμιῶν, ρημάτων κτλ. (*)

Εἰς τὴν συνομιλίαν τῶν Βάγδδων τούτων, αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀπαντήσεις ἦσαν σύντομοι, δύο ἢ τρεῖς λέξεις, καὶ αἱ λέξεις αὗται ἤρχιζον σχεδὸν ὅλαι ἀπὸ τὰ γράμματα *ηγκ*, *μγκοῦ*, *μσ*, ὅπως καὶ εἰς τὴν κογγικὴν γλῶσσαν. Ἡ μήτηρ ἐφαίνετο ὀλιγώτερον εὔγλωττος ἀπὸ τὸν πατέρα, καὶ πιθανόν, ἡ γλῶσσά της δεν εἶχεν, — ὅπως αἱ γυναικεῖαι γλῶσσαι τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου, — τὴν χάριν νὰ κάμνῃ δώδεκα χιλιάδας στροφὰς εἰς τὸ λεπτόν.

Σημειωτέον ἐπίσης, — τοῦτο ἔκαμεν ἰδιαιτέρως ἐντύπωσιν εἰς τὸν Τζὼν Κόρτ, — ὅτι μερικαὶ κογγικαὶ καὶ γερμανικαὶ λέξεις, τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο οἱ προτογενεῖς αὐτοί, ἀπέβαινον σχεδὸν ἀγνώριστοι ἕνεκα τῆς προφορᾶς. Ἐν γένει εἶνε πιθανόν, ὅτι τὰ ὄντα αὐτὰ δὲν εἶχον ἰδέας εἰμὴ ὅσας ἐχρειάζοντο διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς, καὶ λέξεις ὅσας ἐχρειάζοντο διὰ νὰ τὰς ἐκφράζουν. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται καὶ εἰς τοὺς κατωτέρους ἀγρίους, καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Βάγδδοι δὲν ἐφαίνοντο κατεχόμενοι, ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ βέβαιον, ὅτι εἶχον τοὐλάχιστον τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης, τῆς στοργῆς. Δὲν εἶχον διὰ τὰ τέκνα των ἁπλῶς τὸ φίλτρον ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου καὶ τὰ ζῶα δὲν ἀστεροῦνται ἐφ' ὅσον αἱ φροντίδες των εἶνε ἀναγκαῖαι πρὸς διατήρησιν τοῦ εἴδους, — ἀλλὰ τὸ αἴσθημά των διετηρεῖτο καὶ πέραν τῆς πρώτης ἡλικίας, ὡς ἀπεδείκνυεν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς πρὸς τὸν Λὶ-Μάϊ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἤδη ἀρκετὰ μεγάλος. Ἄλλως τε ἡ ἀμοιβαιότης ὑφίστατο. Ἐδλεπέ τις ἀνταλλαγὴν θωπειῶν πατρικῶν καὶ υἱϊκῶν. Ἄρα οἰκογένεια ὑπῆρχεν.

Ἀφ' οὗ ἔμειναν ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας εἰς τὴν καλύβην ἐκείνην, ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἐξῆλθον, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Λό-Μάϊ καὶ τοῦ τέκνου του. Ἐπέστρεψαν οὕτω εἰς τὴν καλύβην, ὅπου εἶχον ἐγκλεισθῇ καὶ ὅπου θὰ διέμενον... ἐπὶ πόσον; ... Πάντοτε ἡ ἐρώτησις αὕτη, τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ λύσουν μόνοι των.

Ἐκεῖ ἀπεχαιρετίσθησαν. Ὀἀγαθὸ Λό-Μάϊ ἐνηγκαλίσθη ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν μικρὸν Λάγκαν, καὶ ἔτεινεν, ὄχι βέβαια τὸν πόδα του ὅπως θὰ ἔκαμνεν ἕνας σκύλος, οὔτε τὴν χεῖρά του ὅπως θὰ ἔκαμνεν ἴσως ἓν τετράχειρον, ἀλλὰ τὰς δύο του χεῖρας, τὰς ὁποίας ὁ Τζὼν καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἔθλιψαν μὲ περισσοτέραν προθυμίαν ἀπὸ τὸν Κάμην.

— Ἀγαπητέ μου Μάξ, εἶπε τότε ὁ Τζὼν Κόρτ, εἰς τῶν μεγάλων σας συγγραφέων ἰσχυρίσθη, ὅτι μέσα εἰς κάθε ἄνθρωπον ὑπάρχουν δύο: ὁ «ἐγὼ» καὶ ὁ «ἄλλος». Ἔ, λοιπόν! εἶνε πιθανὸν ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο λείπει ἀπὸ τοὺς πρωτογενεῖς αὐτούς...

— Καὶ ποῖος, Τζών; ...

— Ὁ «ἄλλος» βέβαια ... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, διὰ νὰ τοὺς σπουδάσωμεν κατὰ βάθος, ἔπρεπε νὰ ζήσωμεν μαζί των ἐπὶ ἔτη! ... Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ φύγωμεν ...

— Τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα· καὶ ποιὸς ξεύρει μήπως ὁ βασιλεὺς Μζέλο-Τάλα-Τάλα θελήσῃ νὰ μᾶς κάμῃ αὐλικούς του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΤΡΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΣΠΟΥΔΗΣ

Καὶ τώρα, πόσον καιρὸν ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ θὰ ἔμενον εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο; ...

Θὰ ἐπήρχετο ἄρα γε κανὲν περιστατικόν, νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασιν, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυε νὰ εἶνε ἀνησυχαστική;

Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φύγουν, διότι τοὺς ἐπέβλεπον πολύ. Καὶ ἄλλως τε, ἂν κατώρθωναν νὰ δραπετεύσουν, πῶς θὰ ἠμποροῦσαν, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀδιαπέραστον ἐκεῖνο μέρος τοῦ Μεγάλου Δάσους, νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἔξοδον καὶ νὰ συναντήσουν τὸ ρίον Γιοχάουζεν; ...

Ὅσον καὶ ἂν τὸ ἐπεθύμει καὶ τὸ ἐπεζήτει, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἔβλεπε τώρα ὅτι τὸ «ἐκπληκτικὸν» ἔχανε τὸ θέλγητρά του, παρατεινόμενον. Ἤρχισε μάλιστα ν' ἀνυπομονῇ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πότε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν Οὐμπάγκην, πότε νὰ φθάσουν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ἐκ τῆς ὁποίας οὐδεμίαν βοήθειαν ἔπρεπε νὰ περιμένουν.

Ὁ ὁδηγὸς πάλιν ἦτο ἔξω φρενῶν μὲ τὴν κακοτυχίαν αὐτήν, ἡ ὁποία τοὺς ἔρριψεν εἰς τοὺς... πόδας, — διότι κατὰ τὴν γνώμην του ἦσαν πόδες, — τῶν κατωτέρων αὐτῶν ὄντων. Δὲν ἀπέκρυπτε τὴν ἀπέχθειαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνεον, διότι δὲν διέφερον ἐπαισθητῶς ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Κεντρῴας Ἀφρικῆς. Ὁ Κάμης ἠσθάνετο διὰ τοῦτο ἓν εἶδος ἐνστίκτου ζηλοτυπίας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐνόει μὲν αὐτός, ἀλλ' οἱ δύο φίλοι τὴν ἀντελαμβάνοντο κάλλιστα. Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι δὲν ἐβιάζετο ὀλιγώτερον τοῦ Μὰξ Οὐμπὲρ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Νγκάλα, καὶ ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ κάμῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, θὰ τὸ ἔκαμνεν.

Μόνον ὁ Τζὼν Κὸρτ ἐξεδήλονεν ὀλιγωτέραν ἀνυπομονησίαν. Ἐπεθύμει πολὺ νὰ μελετήσῃ τοὺς πρωτογενεῖς τούτους, νὰ σπουδάσῃ καλῶς τὰ ἤθη των, τὸν βίον των ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, τὸν ἐθνολογικόν των χαρακτῆρα, τὴν ἠθικήν των κατάστασιν, νὰ μάθῃ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἐπληροῦσαν ἢ ἀφίσταντο ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα.

Πρὸς τοῦτο θὰ ἤρκουν μερικαὶ ἑβδομάδες. Ἀλλ' ἠδύνατο κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἡ διαμονή των παρὰ τοῖς Βάγδδοις δὲν θὰ παρετείνετο περισσότερον, — ἐπὶ ἔτη ἴσως;... Καὶ ποία θὰ ἦτο ἡ λύσις τῆς ἐκπληκτικῆς αὐτῆς περιπετείας;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἐφαίνοντο ἀπειλούμενοι ἀπὸ κακομεταχείρισιν. Ἀναμφιβόλως, οἱ κάτοικοι τοῦ δρυμοῦ ἀνεγνώριζαν τὴν διανοητικὴν ὑπεροχὴν τῶν αἰχμαλώτων των. Ἐξ ἄλλου, ἦτο παράδοξον, ὅτι οὐδέποτε ἔδειξαν ἔκπληξιν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἀντιπροσώπων τούτων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους...

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ὁ ἀναγνώστης ἔχει ὑπ' ὄψει του βεβαίως, ὅτι ὁ συγγραφεύς, ὁμιλῶν ἐνταῦθα περὶ φωνηέντων καὶ συμφώνων, δὲν ἐννοεῖ τὰ φωνήεντα καὶ τὰ σύμφωνα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Σ. τ. Μ.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Μιὰ μέρα, ἦλθαν κάτι κακοὶ ἄνθρωποι 'στὸ χωριό, καὶ πῆραν ἕνα σωρὸ ἀρνάκια ἀπὸ τὸ μανδρί.

Ὁ Γιάννης ἀπορεῖ πολύ, πῶς ὁ πατέρας του ἀφίνει τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους νὰ πέρνουν ἔτσι τἀρνάκια.

—Μὰ τί εἶνε αὐτοί; γιατί μᾶς τὰ πέρνουν; ρωτᾷ τὴν ἀδελφή του.

— Εἶνε χασάπιδες ἀπὸ τὴ χώρα· ἀπαντᾷ ἡ Μάρω. Καί τα πέρνουν γιὰ νά τα σφάξουν.

Νά τα σφάξουν; ! Φαντασθῆτε πιὰ τὸ θυμό, τὴ λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία τοῦ Γιαννάκη. Τοῦ ἔρχονται δάκρυα καὶ σφίγγει τοὺς γρόθους του.

— Ἄχ καὶ νὰ ἤμουν πιὸ μεγάλος! ἄχ καὶ νὰ ἤμουν πιὸ δυνατός! θά τους ἔδειχνα ἐγώ! λέγει.

Ἡ Μάρω προσπαθεῖ νά του δώσῃ νὰ καταλάβῃ, ὅτι αὐτό που γίνεται, εἶνε ἀ ν ά γ κ η νὰ γίνῃ. Δὲν μποροῦν, λέγει, νὰ κρατήσουν ὅλα τὰ ἀρνάκια, γιατί εἶνε παρὰ πολλά, καὶ δὲν θὰ εἴχαν τί νά τους δώσουν νά φάγουν, καὶ θὰ ψοφοῦσαν ἀπὸ τὴν πείνα. Τὰ πωλοῦν λοιπὸν τὰ μισὰ 'στοὺς χασάπιδες, πέρνουν λεπτά, καὶ κρατοῦν τὰ ἄλλα μισὰ γιὰ νά τα ἔχουν. Καὶ νά, γι' ἀγάπη του κρατοῦν καὶ τὸν Ἀσπρούλη...

Ὁ Γιαννάκης τἀκούει τὰ σωστὰ λόγια, τὰ παραδέχεται, ἀλλὰ μολοντοῦτο εἶνε ἀπαρηγόρητος. Τὰ καϊμένα τἀρνάκια, ποῦ τα πῆραν γιὰ νά τα σφάξουν! .. Πῶς τα λυπᾶται!

(Συνέχεια προσεχῶς) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Πλησίον εἰς τὸ χωρίον Βλακεμβοῦργον, εἰς τὸ δουκάτον τῆς Βρουνσβίκης, ὑψόνεται τὸ ὑψηλὸν βουνὸν Ῥάμβεργκ, ἕν ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα βουνὰ τῆς Γερμανίας. Ὁλοτρόγυρα, ὅσον φθάνει τὸ βλέμμα, εἰς περιφέρειαν ἑκατὸν λευγῶν, ἐξαπλόνεται ἓν πανόραμα μεγαλοπρεπέστατον. Πόλεις, ἐξοχαί, πεδιάδες, κοιλάδες, βουνά, φαίνονται τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου εἰς τὸν ὁρίζοντα. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ῥάμβεργκ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων φαίνονται ὡσὰν παιγνιδάκια παιδιῶν.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, εὑρίσκονται πολλοὶ μεγάλοι βράχοι γρανίτου, σωρευμένοι ὁ ἕνας ἐπάνω 'ς τὸν ἄλλον. Ὁ λαὸς τοὺς ὀνομάζει «Μύλον τοῦ Διαβόλου·» τὸ ὄνομα δὲ αὐτὸ ἐδόθη εἰς τὰς μεγάλας αὐτὰς πέτρας ἀπὸ μίαν παλαιὰν παράδοσιν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ.

Κάτω εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ῥάμβεργκ, εἰς τὴν κοιλάδα, κατοικοῦσεν ἄλλοτε ἕνας μυλωνᾶς, ὁ ὁποῖος ὡς μόνον του πλοῦτον εἶχεν ἕνα παλαιὸν μύλον καὶ πολλὰ παιδιά.

Ὁ μύλος ἦτο χωμένος εἰς μίαν κοιλότητα τοῦ βουνοῦ, ὥστε ὁ ἄνεμος πολὺ σπανίως ἐγυρνοῦσε τὲς φτεροῦγές του.

Οἱ ἄλλοι μύλοι, τριγύρω, ἡμέρα νύκτα ἐδούλευαν· καὶ ἐν ᾧ οἱ κύριοί των καθημέρα ἐπλούταιναν, ὁ καϊμένος ὁ μυλωνᾶς ἐγίνετο ὁλοένα πειὸ πτωχὸς καὶ πειὸ κακόμοιρος.

— Δὲν νοιώθω, ἔλεγε ἀκατάπαυστα μὲ ἀναστεναγμούς, γιατὶ οἱ γονεῖς μου ἦλθαν κ' ἔκτισαν τὸν μύλον τους εἰς αὐτὴν τὴν γωνιά. Γιατὶ δὲν τὸν ἔκτισαν ὑψηλὰ εἰς τὸ βουνό;

Ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ παράπονά του, ὁ μύλος ἔμενε εἰς τὴν θέσιν του, μὲ φτεροῦγες ἀκίνητες· καὶ τὰ παιδιὰ ἐζητοῦσαν ψωμί.

Ἕνα βράδυ, ποῦ ὁ μυλωνᾶς λυπημένος ἐτριγυρνοῦσεν εἰς τὴν πεδιάδα, ἔξαφνα, δίχως νὰ τὸ ἐννοήσῃ, εὑρέθη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ῥάμβεργκ. Ὁ ἄνεμος ἐστροβίλιζεν εἰς τὸν ἀέρα τὰ κίτρινα φύλλα, τὰ σύννεφα ἔφευγαν μὲ γρηγοράδα, καὶ μόλις ἄφιναν καιρὸν εἰς τὸ φεγγάρι νὰ φανῇ μέσα ἀπὸ τὲς σχισμάδες των. Ἦταν καιρὸς κατάλληλος διὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα μύλον, καὶ ὁ μυλωνᾶς ἐσυλλογίζετο πάλιν ὅπως πάντα.

— Τί δυστυχία! γιατὶ νὰ μὴν τὸν ἔχουν κτίσῃ ἐδῶ τὸν μύλον μου;

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη μία φωνὴ ἀπὸ 'πίσω του· θὰ ἦταν πολὺ ὡραῖα.

— Τί λές; ἠρώτησεν ὁ μυλωνᾶς παρατηρήσας ὀπίσω του ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ὄχι μακρὰν ἀπ' αὐτόν.

— Λέγω ὅτι ἂν τοὺς κατέβαινε νὰ κτίσουν ἐδῶ τὸν μύλον σου καὶ ὄχι κάτω εἰς τὴν κοιλάδα, θὰ 'δούλευε μιᾷ χαρᾷ, καὶ τὰ παιδιά σου δὲν θ' ἀπέθνησκαν ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Ὁ μυλωνᾶς ἀνατριχίασε.

— Μὲ γνωρίζεις; εἶπεν εἰς τὸν ξένον.

— Βέβαια· 'ξεύρω μάλιστα καὶ κάμνω καὶ μύλους.

— Κάμνεις μύλους;

— Ναί, καὶ εἰμπορῶ νὰ σοῦ κάμω ἕνα πολὺ καλλίτερον ἀπὸ ὅλους ὅσοι εἶνε ἐδῶ τριγύρω.

— Δὲν ἔχω λεπτά, εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ὁ μυλωνᾶς.

— Αὐτὸ δὲν πειράζει, ἀπεκρίθη ὁ ξένος χαμογελῶν μὲ πονηρίαν· δός μου μονάχα ἑνέχυρο τὴν ψυχήν σου, καὶ δώδεκα χρόνια ὅποια δουλειὰ κι' ἂν κάμνῃς θὰ κερδίζῃς· θὰ γίνῃς πλουσιώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς γείτονάς σου.

Ὁ δυστυχὴς ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τὰ νύχια. Ἐνόησε ποῖον εἶχεν ἐμπρός του. Ἐν τούτοις, ἡ ἰδέα ὅτι δώδεκα χρόνους εἰμποροῦσε νὰ εἶνε εὐτυχής, τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἐφαντάζετο τὰ παιδιά του πλούσια καὶ εὐτυχῆ.

— Καὶ τί ἐγγύησιν θὰ ἔχω ἐγὼ ὅτι εἶνε ἀληθινὰ ὅσα μοῦ λέγεις: ἠρώτησε μὲ δειλίαν.

Ὁ ξένος ἐγέλασε τόσον παράξενα καὶ τόσον δυνατα, ὥστε ὅλον τὸ δάσος ἀντήχησεν.

— Ὦ! ὦ! εἶπε, σὺ γράψε μονάχα τὸ ὄνομά σου ἐπάνω 'ς αὐτὸ τὸ χαρτί, καί, πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός, θὰ ἰδῇς εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἕνα μύλον, ποῦ παρόμοιον δὲν εἶδες ποτέ σου, ἕνα μύλον ποῦ θὰ δουλεύῃ 'μέρα νύχτα. εἶτε φυσᾷ ἄερας εἶτε δὲν φυσᾷ, μ' ἕνα λόγον, μιὰ μηχανὴ ποῦ θὰ τὴν θαυμάζουν ὅλοι καὶ θὰ εἶνε 'δική σου, κτῆμά σου.

— Ἀλλοίμονον! τί νὰ τὸν κάμω τὸν μύλον; Δὲν ἔχω λεπτὰ νὰ ἀγοράσω σιτάρι. Μὰ σὺ τί θὰ κάμῃς γιὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃς εἰς μίαν νύκτα;

["Επεται τὸ τέλος)

(Andersen) ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΗΑΡΜΕΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ πρώτη ἐπιστολὴ τοῦ *Κουφισκεφαλάκη* πρὸς τὴν Διάπλασιν:

« Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

« Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινα κ' ἐγὼ συνδρομητής σου. Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τἀναγνώσματά σου, προπάντων δὲ ἡ ἀλληλογραφία. Δὲν θὰ σου γράφω βιμος τακτικά, διότι . . . εἶμαι τσεβδός.»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηκαλαμπουριστοῦ

* * *

Τὸ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* θέλει νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι μιᾶς θύρας, ἀλλὰ δὲν φθάνει.

Τὸ *Κεντρί*, ὑποχρεωτικώτατον:

— Στάσου νὰ σε σηκώσω.

Τὸ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* (μετὰ τὴν πρᾶξιν):

— Εὐχαριστῶ· ἀλλ' ἄς τρέξωμεν τώρα διότι θανοίξουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιαμπεσιμπεσίκου [ΕΕ]

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Γρῖφος Παραστατικός. — Χωρίζομεν μίαν φράσιν εἰς ἤχους, ἀποτελοῦντας ἄλλας λέξεις, ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθογραφίας, καὶ ἀντὶ νὰ τας γράψωμεν ἁπλῶς κατὰ σειράν, ἢ νὰ τας ζωγραφίσωμεν, ἢ νὰ τας παραστήσωμεν ἄλλως, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ἁπλοῦ Γρίφου,— *τὰς ὁρίζομεν αἰνιγματοειδῶς ἢ τεχνολογικῶς.*

Παράδειγμα: Ἔστω ἡ φράσις: *"Ο σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς.* Αὕτη δύναται νὰ χωρισθῇ, μὴ τηρουμένης τῆς ὀρθογραφίας, εἰς τὰς ἑξῆς λέξεις: *Ὦι Σήμ, Ἴσις, αἵ, τε, Ῥώμη, Πᾶ, εἶ, σῦς.* Τὰς λέξεις ταύτας ὁρίζομεν κατὰ σειρὰν οὕτω:

« Ἐπιφώνημα.— Υἱὸς τοῦ Νῶε. — Θεότης αἰγυπτία.— Ἄρθρον πληθυντ.—Σύνδεσμος συμπλεκτικός.— Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή.—Γράμμα. — Σύνδεσμος δυνητικός. — Τετράποδον.»

Ὁ λύτης πρόκειται νὰ μαντεύσῃ τὰς λέξεις ταύτας, καὶ διὰ τοῦ ἤχου των νὰ ποτελέσῃ τὴν ζητουμένην φράσιν.

Συνήθως οἱ ὁρισμοὶ τῶν λέξεων γράφονται ἐντὸς πίνακος διῃρημένου εἰς τετραγωνίδια. Ἀλλ' ἁπλούστερον καὶ συντομώτερον εἶνε νὰ γράφωνται ὅπως τοὺς ἔγραψα ἀνωτέρω.

Γρῖφος ἐν μεταφράσει.— Ὁ ἴδιος μὲ τὸν Παραστατικόν, ἀλλὰ μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἀντὶ νὰ ὁρίζωμεν τὰς λέξεις, τὰς μεταφράζομεν εἰς τὴν ὁμιλουμένην.

Παράδειγμα: Ἂς λάβωμεν τὴν φράσιν:

Ἡ Ἀσία εἶνε Ἤπειρος. Αὕτη δύναται νὰ χωρισθῇ εἰς τὰς ἑξῆς λέξεις: *Ἴα, σοί, ἀεί, νέοι, πῦρ, ὡς.* Τὰς μεταφράζω ἐκ τῆς ἀρχαίας εἰς τὴν ἁπλῆν:

«Μενεξέδες, — εἰς σέ, — πάντοτε, — νηοί, — φωτιά, — σάν.»

Ὁ λύτης τὰς ἀντιμεταφράζει ἐκ τῆς ἁπλῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν, καὶ εὑρίσκει τὴν φράσιν τοῦ Γρίφου.

Γρῖφος ἀλγεβρικός.— Διὰ νὰ ὁμοιάζῃ ὁ Γρῖφος οὗτος πράγματι μὲ ἀλγεβρικὴν παράστασιν, πρέπει μερικαὶ του λέξεις (ἢ τμήματα λέξεων,) νὰ ἠχοῦν ὡς ἀριθμοί, (π:χ: *ἑξῆς*—6,1, ἐνδύω—1,2, κτλ.) Ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι του λέξεις ὑπάρχει τρόπος νὰ παρασταθοῦν ἀλγεβρικῶς διὰ προσθέσεως καὶ ἀφαιρέσεως. Τὸ παράδειγμα θὰ σᾶς διαφωτίσῃ.

Ἔστω ἡ φράσις: *Ἐνδύομαι δι' ἐνδυμάτων.*

Τὴν παριστάνω ὡς ἑξῆς:

1+2+με+(2—ο)+1+(2—ο)+(μα+θη+των)—θη·

Ἀναγινώσκω: Ἔν+δύο+με = Ἐνδύομαι

Δύο — ο = δύ . . . = δι'

Ἔν+(δύο—ο=)δυ+μα+θη+των—θη=ἐνδυμάτων.

Τὸ ὅλον: Ἐνδύομαι δι' ἐνδυμάτων.

Σύνθετα Εἴδη. — Δύο λέξεις ἀκόμη περὶ τῶν Συνθέτων Εἰδῶν, καὶ τελειόνομεν. Δύναταί τις κάλλιστα νὰ συνδυάσῃ δύο ἢ τρία, διάφορα εἴδη Ἀσκήσεων, καὶ νὰποτελέσῃ μίαν. Παραδείγματος χάριν: Δύνατσι νὰ συνδυασθῇ ὁ Γρῖφος μετὰ τῆς Ἀκροστιχίδος: (δηλαδὴ ἡ λύσις τοῦ Γρίφου νὰ εἶνε λέξεις, τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν ἄλλην λέξιν.) Ἢ ἡ Ἀκροστιχὶς μετὰ τοῦ Φωνηεντολίπου: (τὰ ἀρχικὰ δηλαδὴ ἢ τὰ μεσαῖα τῶν ζητουμένων λέξεων, νὰποτελοῦν φράσιν φωνηεντόλειπον, τῆς ὁποίας νὰ ζητῆται ἡ λύσις.) Ἢ ἀκόμη τὸ Μαγικὸν Γράμμα μετὰ τῆς Ἀκροστιχίδος (αἱ ζητούμεναι δηλαδὴ νέαι λέξεις, νὰποτελοῦν διὰ τῶν ἀρχικῶν ἢ ἄλλων αὐτῶν στοιχείων, ἄλλην ἢ ἄλλας λέξεις) κλ. κλ.

Ἀλλ' εἰς τοὺς συνδυασμοὺς τούτους οἱ Συνθεται πρέπει νὰ εἶνε πολὺ φειδωλοὶ καὶ πολὺ προσεκτικοί, ὥστε αἱ Ἀσκήσεις των νὰ μὴ καταντοῦν τόσον ἐκτενεῖς ὥστε νὰ μὴν εἶνε εὔκολον νὰ δημοσιευθοῦν, καὶ τόσον πολύπλοκοι, ὥστε νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ λυθοῦν.

Καὶ τελειόνω μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπα πολλάκις: ὅτι προτιμῶ πάντοτε τὰς ἁπλᾶς καὶ συντόμους Ἀσκήσεις, ἀρκεῖ νὰ εἶνε πρωτότυποι, ἀκριβεῖς καὶ εὐφυεῖς.

(*Τέλος*)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σᾶς ὑπενθυμίζω, ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος λήγει τὴν 31 Ὀκτωβρίου. Λοιπόν, ὅσοι ἔχετε ἐγγράψῃ συνδρομητὰς καὶ δὲν τοὺς ἐστείλατε ἀκόμη, πρέπει νὰ τοὺς στείλετε μέχρι τῆς προσεχοῦς Πέμπτης, διὰ νὰ μὴ χάσετε τὰ δικαιώματά σας. Ἐγώ, ὁπωσδήποτε, θὰ περιμένω μερικὰς ἡμέρας ἀκόμη, μήπως τυχὸν καθυστερήσῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καμμία ἐπιστολή. Περὶ τούτου θὰ με διαφωτίσῃ ἡ ταχυδρομικὴ σφραγίς.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΦΑΙΔΩΝΟΣ

Ὁ κ. Φαίδων (Γρηγόριος Ξενόπουλος) μὲ παρεκάλεσε νὰ του δημοσιεύσω τὴν ἑξῆς δήλωσιν:

"Οτι λυπεῖται πολύ, διότι αἱ ἀσχολίαι του δὲν τῷ ἐπέτρεψαν ἀκόμη νὰ συμπληρώσῃ τὸν Β' τόμον τῶν «Διηγημάτων» του, καὶ ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς του διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν βραδύτητα.

"Οτι τὰ Διηγήματα θὰ ἐκδοθοῦν *ἀφεύκτως*, καὶ οἱ συνδρομηταὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν.

"Οτι, διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν προθυμίαν των, μαζὶ μὲ τὸν Β' τόμον τῶν «Διηγημάτων» θὰ στείλῃ ὡς *δῶρον* καὶ ἓν ἄλλο βιβλίον ἰδικόν του μὲ διηγήματα — ἀξίας μιᾶς δραχμῆς, — *πρὸς ὅλους τοὺς ἐγγραφέντας καὶ προπληρώσαντας ἤδη συνδρομητάς του.*

Ὡραίαν πρότασιν μοῦ κάμνει σήμερον τὸ ἑξυπνότατον *Σερπαντέν*: Νὰ τοῦ φανερώσω, λέγει, τὸ ὄνομα τῆς *Ἑκάτης* καὶ . . . καὶ . . . νὰ μοιράσωμε τὴν τσοκολάτα! Εἶνε ἀνάγκη τώρα νὰ σας εἴπω, ὅτι τὸ *Σερπαντέν* μου ἀστειεύεται;

Τσιριμπιριμπίμ (p★) ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον, μικρέ μου *Μιθριδάτη.* Ἔλα λοιπόν, κάμε γρήγορα νὰ μεγαλώσῃς, νὰ ξεσπαθώσῃς καὶ μόνος σου, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ καλοῦ μπαμπᾶ.

Ἀλλοπρόσαλλε [ΔΕ], ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο χαριτωμένας ἐπιστολάς σου, ἐκείνην ὅπου μοῦ περιγράφεις μίαν ἐκδρομήν, καὶ τὴν ἄλλην διὰ τῆς ὁποίας μοῦ μεταδίδεις τόσα εὐχάριστα νέα. Φαντάζομαι τί λαμπρὰν συντροφιὰν θὰ κάμνετε μὲ τὴν *Ζαππίδα*! Ἀρ' οὖ καὶ ὁ γραφικός σας χαρακτὴρ ὁμοιάζει τόσον, ὥστε πρέπει νὰ κυττάξω καλὰ τὴν ὑπογραφήν, διὰ νὰ ἰδῶ ποίας εἶνε τὸ γράμμα.

Τί πλημμύρα ἐρωτήσεων εἶνε αὐτή, *Ζαππίς!* Εὐτυχῶς, ποῦ εἰς τὰς περισσοτέρας εἰμπορῶ νὰ ἀντήσω μ' ἕνα ναί, καὶ ἔτσι εἶμαι σύντομος. Τὸ *Ἀθρόον Βραβεῖον* δὲν ἀποκλείει τὸ Α'. οἱουδήποτε Διαγωνισμοῦ, ἀλλὰ κάθε Πρῶτον Βραβεῖον (ἐκτὸς τοῦ τῶν Εὐσήμων) ἀποκλείει τὸ Ἀθρόον.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὁρίσω τίποτε, *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ*, διὰ τὰς Πληροφορίας. Δημοσιεύω ὅσας θέλω, ὅσας ἐγκρίνω καὶ ὅσας μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος. Καὶ διὰ τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς, εἶπα ἄλλοτε, ὅτι ὁ θέλων νὰ δημοσιευθῇ *ἀφεύκτως* μία πληροφορία του (ἀρκεῖ πάντοτε νὰ τὴν ἐγκρίνω,) εἰμπορεῖ νὰ μοῦ τὴν στείλῃ ὡς Μικρὰν Ἀγγελίαν, πληρόνων 5 λεπτὰ τὴν λέξιν.

Χίλια εὖγε εἰς τὴν *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* [ΕΕ], ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλεν 7 δραχμὰς καὶ ἐνέγραψα ἕνα πτωχὸν παιδί, τὸν ὑπὸ τῆς *Πολυχρώμου Χρυσαλλίδος* συστηθέντα Γ. Ο. (τὸν τέως διευθυντὴν τοῦ «Γάτου»)

Ἀλήθεια, *Μικρούλα Πατρινιά*, εἶχες νὰ μου γράψῃς τόσον καιρόν, ὥστε πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι ἔπαυσες νὰ εἶσαι συνδρομήτριά μου. Ἀλλὰ παύεις, μὲ ἀφίνεις ἐσὺ ποτέ; . . "Οσον διὰ τὰ δελτάρια, περίμενε καὶ θὰ λάβῃς, — δὲν εἶνε δυνατόν!

Ἕνα ποίημα χωρὶς στίχους μοῦ στέλλει ὁ *Ἀρχικαλαμπουριστὴς* ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀντωνίου Κυριακίδου· ἄλλο, μὲ στίχους αὐτό, ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινός*, καὶ τρίτον ἡ *Ἐσμεράλδα* ἡ ὁποία μοῦ παρουσιάζεται ἔξαφνα καὶ ὡς ποιήτρια. Ὅλα ὡραῖα καὶ τρυφερά, ἀλλὰ τὸ ὡραιότερον τοῦ *Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ*, τὸ ὁποῖον λυποῦμαι ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύσω. Διατί; θὰ μ' ἐρωτήσετε.— Ἀ, ἔχω τὸν λόγον μου

Καὶ τὸ *Ἄσπρο Ποντικάκι* (εἰς τὸ ὁποῖον εὔχομαι περαστικά) μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχὸν καὶ φιλόμουσον παιδί, «τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὡς μεγάλην στέρησιν ποῦ δὲν εἶνε συνδρομητής μου», καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ εὑρεθῇ ὁ εὔπορος καὶ ὁ φιλάνθρωπος ποῦ θὰ το ἐγγράψῃ.

Ἡ *Πικραμένη Καρδούλα* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν), ἔχει μεγάλον παράπονον, διότι αἱ ἀγαπημέναι της φίλαι *Ἀδρα τῆς Κερκύρας* καὶ *Ἰτέα* δὲν τῇ ἔγραψαν ἀκόμη. Μὰ διατί; . . . Βραβεῖον ἔστειλα. — Καὶ τὸ ἰδικόν σου ἐπίσης, *Ἐλληνοπούλα.*

Ἀδρα τοῦ Πηλίου, ὅταν λέγωμεν «ὑπὸ ταινίαν», ἐννοοῦμεν ἕνα κομμάτι χαρτὶ διὰ τοῦ ὁποίου περικαλύπτεται τὸ στελλόμενον ταχυδρομικῶς ἀντικείμενον. Ὅταν λαμβάνῃς τὸ φυλλάδιόν μου, δὲν τὸ βγάζεις μέσα ἀπὸ ἓν χάρτινον περικάλυμμα, κινητόν; Αὐτὸ λέγεται ταινία. Ὑπὸ ταινίαν στέλλονται τὰ ἔντυπα ἐν γένει, τὰ ἔγγραφα, αἱ φωτογραφίαι, τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα, τὰ Μικρὰ Μυστικά, αἱ Αὐσεις. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνοικτὸς φάκελλος (εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ π:χ:) ἀντικαθιστᾷ τὴν ταινίαν. Ἐντὸς κλειστοῦ φακέλλου στέλλονται αἱ ἐπιστολαί· ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλει κανεὶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω, — εἶνε ἐλεύθερος, — ἀρκεῖ νὰ θέσῃ τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἐπιστολὴν γραμματόσημον.

Πληγωμένε Ἀετέ, ἡ εἰδοποίησις, τὴν ὁποίαν δημοσιεύω εἰς τὸ «Νέον Ἄστυ», εἶνε ἐπίτηδες καμωμένη οὕτω, διὰ νὰ κινῇ ἀμέσως τὸ βλέμμα τοῦ ἀναγνώστου. Ἂν ἦτο μὲ κοινὰ στοιχεῖα, ἠμποροῦσε κανεὶς καὶ νὰ τὴν παρατρέξῃ, ἐνῷ τώρα εἶνε ἀδύνατον. Κάποτε δημοσιεύεται καὶ ἀνάποδα, ἐπίτηδες καὶ αὐτό· Τὸ δὲ σθύσιμον ἐκεῖνο ποῦ βλέπεις, συντείνει καὶ αὐτὸ διὰ νὰ κινῇ τὴν προσοχήν.

Δὲν εἶπα τίποτε, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, οὔτε ἐσυλλογίσθηκα τίποτε κακόν, διότι ἠξεύρω καλὰ ὅτι καμμίαν φορὰν λησμονεῖ κανεὶς χωρὶς νὰ θέλῃ· Καὶ ἰδοὺ μάλιστα, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐλησμόνησες σύ, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός σου.

Πράγματι, *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης* [ΕΕ], ὁ φίλος μας αὐτὸς ἄλλαξε ὡς τώρα πολλὰ ψευδώνυμα, καὶ ἡ δρᾶσις του οὕτως εἰπεῖν ἐκομματιάσθη, ὥστε δὲν φαίνεται πλέον ὁ . . . ὄγκος της. Ἀλλὰ καὶ σύ, δάσκαλε ποῦ δίδασκες, δὲν ἄλλαξες δύο ψευδώνυμα:

Καὶ σύ, *θεαγένη*, ὑπέπεσες εἰς τὴν πλάνην τοῦ *Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος.* Εἰς τὸ Ἀθρόον, τὰ βραβεῖα τῶν Εὐσήμων δὲν λογαριάζονται· ὥστε σοῦ λείπουν ἀκόμη $^{2}/_{16}$ διὰ νὰ συμπληρώσῃς τὴν μονάδα. Μὴν ἀπελπισθῇς ὅμως! ἀρκοῦν δύο Ἔπαινοι ἀκόμη ἢ ἓν Γ' Βραβεῖον Ἂν πάρῃς Β', θά σου περισσεύσῃ κηόλα, — ἐν ᾧ εἶνε εὐκολώτατον νὰ πάρῃς καὶ Α', καὶ τότε οἱ λογαριασμοὶ περιττοί.

Το Σημα

Μεγάλον ἐνθουσιασμὸν ἐξήγειρεν ἡ πρότασις περὶ τῶν Σημάτων. Ὅλοι μοῦ γράφουν καὶ μὲ παρακινοῦν νὰ τὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν ἀμέσως. καὶ ὡς χαρακτηριστικὸν ἀναφέρω μόνον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Βοσκοῦ τῆς Ἐρήμου*, ὁ ὁποῖος τελειόνει ὡς ἑξῆς: « Γρήγορα τὰ σήματα!» καὶ ἀπὸ πίσω εἰς μίαν λευκὴν σελίδα, τὸ ἴδιο: « Γρήγορα τὰ σήματα!»

Καὶ τὰ σχέδια πλέον πέρνουν καὶ δίνουν: Ὁ ρηθεὶς *Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου* θέλει καρφίτσαν ἐν εἴδει ἀετέρος, φέρουσαν εἰς τὸ μέσον τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Παπαδοπούλου·— Τὸ *Κεντρὶ* ἐσχεδίασεν

ἓν εὔμορφον ἀστεῖον σῆμα, παρῳδοῦν τὸ βασιλικόν: εἰς τὸ μέσον ἡ Διάπλασις, δεξιᾷ δὲ καὶ ἀριστερᾷ, ὡς Ἡρακλεῖς ροπαλοφόροι, ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ . . . Μάρθα!! — Η *Ζηλιόγατα*, ἡ *Τσιγγαρέλλα*, ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα*, ἡ *Θερινὴ Βροχή*, ἡ *Βοῶπις Ἥρα*, ὁ *Κουφισκεφαλάκης*, ἡ *Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων*, ὁ *Κορυδαλλός*, ὁ *Γλυκύλαλος Ὄρνις* καὶ ἡ *Μελανῶπις* (μὰ ποῦ εὑρέθησαν ὅλοι μαζί!) μοῦ ἔγραψαν κοινὴν ἐπιστολὴν καὶ προτείνουν ὡς σῆμα μίαν κομψοτάτην πραγματικῶς καρφίτσαν κυανόλευκον, ἀποτελουμένην ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν στοιχείων Δ. Τ. Π. Ὡραιότατα τὸ ἔχουν σχεδιάσῃ! — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* προτείνει ἕνα τρίγωνον περιγεγραμμένον εἰς κύκλον (ξεύρετε ἀπὸ τὴν γεωμετρίαν τί θά πῇ «περιγεγραμμένον») εἰς τὸν κύκλον ἡ προτομὴ τῆς Διαπλάσεως, καὶ εἰς τὰς τρεῖς γωνίας: Δ, Π, 1879· — ἡ *Χαριτωμένη Μουρίτσα* καὶ ἡ *Γαλλικὴ Ναυαρχὶς* θὰ ἤθελαν μικρὰν καρφίτσαν μὲ τὴν Διαγιάν τῆς Διαπλάσεως, διότι αὐτή, λέγουν, πρέπει νὰ κυριαρχῇ· — ὁ *Ἀρχικαλαμπουριστὴς* μοῦ γράφει: «Νομίζω ὅτι ἓν διακριτικὸν σῆμα ἤθελεν εἶσθαι πολὺ ἀναγκαῖον, καὶ θὰ θεωρηθῶ εὐτυχής, ὅταν θὰ το φορέσω.» (καὶ τί καμάρι! ἔ;) — ὁ *Ἀήττητος Ἥρως* τό θέλει ἀπὸ πορσελάναν λευκήν, μὲ γράμματα κυανᾶ, ἔλλειψοειδές καὶ μὲ τὴν εἰκόνα μου· — τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε ἡ *Πάλλουσα Καρδία* ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν), ἡ ὁποία φαντάζεται τί θὰ ἐγίνετο εἰς τὸν δρόμον: «Νὰ ἕνας συνδρομητής! . . . Νὰ μιὰ συνδρομήτρια! Σῆμα βλέπω!.. Ποιά νὰ εἶνε ♥- . .» — ἡ *Ἄδρα τῆς Κερκύρας* κατενθουσιασμένη ἐπίσης· καὶ ἔχει δίκαιον, διότι τώρα τὸ καλοκαίρι ἐπεσκέφθη τόσα μέρη καὶ δὲν ἐγνώρισε παρὰ ὀλίγους συνδρομητάς· ἐν ᾧ ἂν ἦτο τὸ σῆμα . . . καλημέρα! δὲν θὰ ἐπρόφαινε νὰ γνωρίζεται! — Ὑπὲρ τοῦ σήματος μοῦ γράφουν ἀκόμη ὁ *Τυδεύς*, ἡ *Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη* (καλῶς νὰ ἔλθῃ!) ἡ *Πέτρα Σκανδάλου*, ἡ *Ἑκάτη* (τότε ποιὰ κάποιος θὰ φάγῃ καὶ τὴν τσοκολάταν της — διότι ὡς τώρα δὲν το κατώρθωσε κανείς!) τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* καὶ . . . σταματῶ ἔως ἐδῶ.

Διότι, διὰ τὸν ἴδιον λόγον ποῦ εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, οὔτε εἰς τὸ σημερινὸν δὲν ἔχω τόπον, καὶ πολλά, πάμπολλα γράμματα τὰ ἄφισα διὰ τὸ προσεχές. Ἔχετε λοιπὸν ὑπομονήν.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: τὸ *Σερπατὲρ* ἀνταστάζεται τὴν *Πειραϊκὴν Νύκτα*, καὶ πληροφορεῖ τὸ *Μαῦρον Σύννεφον* ὅτι τὰ μαλλιά του θὰ ἄσπρισαν ἀπὸ τὴν μεγάλην σκέψιν νὰ εὕρῃ τὴν *Ἀνέλπιστον Χαράν*· — τὸ *Τσιμπριμπίμ* ἐρωτᾷ τὴν *Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν* πῶς περνᾷ εἰς τὸ Ὠδεῖον· — ὁ *Μινώταυρος* χαιρετᾷ τὴν *Ἐλένην Ἀψεριοῦ* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔλαβε τὰ δελτάριά του· — ἡ *Ἀφρόεσσα Θάλασσα* ἀσπάζεται τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν* καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὰ Μ. Μυστικά της· — ἡ *Μυστηριώδης Φύσις* στέλλει μυστηριωδῶς ἕνα γλυκὸ φυλάκι εἰς τὰς φίλας της *Μόνωσιν, Ρομαντικὴν Καρδίαν* καὶ *Χιακὴν Μαργαρίταν*· — ἡ *Φιλόμουσος Χαλκιδὶς* χαιρετᾷ τὸν *Ἄγγελον Ἀψεριόν*, *Ἐρυθρὸν Νέφος* καὶ *Κουασιμόδον*, καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι περνᾷ λαμπρὰ εἰς τὴν Κέρκυραν· — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* πληροφορεῖ *Δημήτριον τὸν Φαληρέα*, ὅτι ἐπέρασε πολὺ εὔμορφα εἰς τ' Ἀμπέλια, ὅτι τώρα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὸν χαιρετᾷ· — ὁ *Ἀφρικανικὸς Ἥλιος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος*· — ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* ἀσπάζεται τὴν *Νεαρὰν Ὕπαρξιν* καὶ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, τοὺς ὁποίους ἐνδυναμώνει — *θάμυρις ὁ Φιλάμμωνος* πληροφορεῖ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*, ὅτι τὸ ὄνομά του σημαίνει μυθολογικὸν ποιητήν, διαγωνισθέντα πρὸς τὰς Μούσας καὶ τυφλωθέντα ὑπ' αὐτῶν· — ἡ *Ἑλληνοπούλα* συγχαίρει τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς· — ἡ *Ἐσμεράλδα* χαιρετᾷ τὸν *Ὑποκόμητα τῆς Βραζελώνης*, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει· εἰμπορεῖ νὰ τῆς εἰπῇ τάρχικά του; — ὁ *Μονοσάνδαλος Ἰάσων* πληροφορεῖ τὴν *Νεραΐδαν τῶν Σπετσῶν*, ὅτι τὴν γνωρίζει· — τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* χαιρετᾷ τὸ *Ἀταβύριον Ῥόδον* καὶ τὸ ἐρωτᾷ πόσα εὔσημα ἀκόμη ἔχει σκοπὸν νὰ πάρῃ; — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* λέγει πρὸς τὴν *Βροντὴν τοῦ Διός*: ἐν καιρῷ θυέλλης τὴν ἐννοεῖ· ἀλλὰ κατὰ ὡραίαν σεληνοφώτιστον νύκτα, εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, ἡ παρουσία της τὸν ἐξέπληξεν· — ὁ *Παμφύλιος Κόλπος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Σμυρναϊκὸν Κόλπον*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: — ὁ *Ἀστὴς τῆς Ἀνατολῆς* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν, Κεντρὶ* καὶ *Βίκτωρα Οὐγγώ*· — τὸ *Πράσινο Χαβιάρι* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Μολὼν Λαβέ, Ναυτοπούλαν τῆς Κραυγῆς, Ἐσμεράλδαν* καὶ *Ἰδανικὴν Γλυ-*· — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν. Λευκὸν Κρῖνον, Γλυκύλαλον Ὄνον, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Λευκὴν δὲ Μιρμών*· — ἡ *Λάτρις τοῦ Ὡραίου* μὲ τὸ *Μολὼν Λαβέ, Ροδόχρουν Βιολέτταν* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*· — ὁ *Ποῖος Εἶμαι* μὲ τὸν *Λῖ-Λῖ-Χάν, Φρούριον τῆς Κερκύρας, Ἰδανικὴν Γλυκύτητα, Ποντικονῆσι Κερκύρας*, καὶ *Αὔραν τῆς Κερκύρας*· — ἡ *Ἀντιγόνη* μὲ τὸν *Σμυρναϊκὸν Κόλπον* — τὸ *Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Μωριᾶ, Ψάραν Λούναν, Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς, Κρεόληνα* καὶ *Ἄσμα Νηρηΐδος*· — ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* μὲ τὸ *Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν, Ζιζάνιον Γυμνασίου, Ἀθῶαν Καρδίαν, Χρυσῆν Βροχὴν* καὶ *Μαρκήσιον Βαλδούνον*· — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸν *Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων* καὶ *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*· — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἐρυθρὸν Νέφος, Ταπεινὸν Γιασεμί, Μή μου Ἄπτου* καὶ *Νυκτοκόρακα*· — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὸν *Χειμωνιάτικον Ἥλιον Μαρίαν τῶν Μεδίκων, Οὐράνιον Θόλον, Μή μου Ἄπτου* καὶ *Βεατρίκην*· — ἡ *Τσιγγαρέλλα* μὲ τὴν *Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος, Ἀταβύριον Ῥόδον, Μάγκα τῶν Παρισίων, Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* καὶ *Μέλλοντα Δόκιμον*· — ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὴν *Βεατρίκην, Λάτριδα τοῦ Ὡραίου, Κάκιαν, Τσιγγαρέλλαν* καὶ *Ἐσμεράλδαν*· — ὁ *Δωρητὴς Ὀρείρων* μὲ τὸ *Λαίμαργο Ποντίκι, Χαλκιδέα Λιμοκοντόρον, Ἀγνὸ Περιστεράκι, Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ *Νεαρὰν Ὕπαρξιν*· — ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* μὲ τὴν *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ, Κελαδίστραν, Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*· — ἡ *Κωπηλᾶτις Κύθνου* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα, Εὔβοιαν Ἀλιέα, Ἐξόριστον Ἑλλήνα* καὶ *Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα*· — ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* μὲ τὴν *Ἀνθισμένην Λυγαριὰν* καὶ *Μικρὰν Γαλαζιανήν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* (σοῦ ἔστειλα τὸν Τιμοκατάλογον τῶν τόμων μου, διὰ νὰ ἐκλέξῃς καὶ νὰ ἴδῃς τὰς τιμάς.) *Στάνλεϋ* (πού μου γράφεις τόσα συγκινητικὰ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυριακίδου.) *Πεπρωμένον* (τὸ ἔλαβα·) *Μυστηριώδη Φύσιν* (μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σπίτι·) *Ἄδραν τῆς Κερκύρας* (δὲν ἐσκέφθης ὅτι ἡ πληροφορία σου θὰ ἐπρόδιδε τὰ ψευδώνυμα τῶν βραβευθέντων;) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (βραβ. ἔστειλα.) *Ἄγγελον Χαρᾶς* (ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾶς δὲν εἶνε συνδρομήτρια· διὰ τὰ Π. Πνεύματα, ὡς εἶπα πολλάκις, δὲν κρατῶ λογαριασμόν.) *Ἀφρικανικὸν Ἥλιον* (θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴ τὸ ἀλλάξῃς.) *Θάμυριν τὸν Φιλάμμωνος* (ναί, εἶνε εἰς Μεσολόγγιον· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά.) *Ἐνθυμοῦ* (ἔχει καλῶς.) *Μαλβίναν Γιατρᾶ, Ἀντιγόνην* (νὰ τῆς τὸ φανερώσῃς, ἀφ' οὗ θέλεις, δι' ἐπισκεπτηρίου σου, τὸ ὁποῖον μοῦ στέλλεις καὶ τὸ διαβιβάζω.) *Ἀήττητον Ἑλλήνα* (καὶ ἂν ἐδημοσιεύθη ἡ πληροφορία σου, πρὶν λάβω τὴν ἐπιστολήν σου; . . . .) *Σλδ* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Μονοσάνδαλον Ἰάσωνα* (ἡ Κυριακὴ θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα.) *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾶς εἶνε συνδρομήτρια, ἀλλὰ δὲν ἔχει ψευδώνυμον.) *Φιλόμουσον Νεάνιδα* (ἔστειλα.) *Λευκὴν Ἀκακίαν* (ἐν μέρει ἐμάντευσες τὸ μυστικὸν τοῦ Μ. Δάσους· ὥστε, ὁ νέος βίος θἀρχίσῃ τοῦ χρόνου· καλλίτερα!) *Βροντόφωνον Ἀλέκτορα* (ἔστειλα.) *Φιλόπατριν Κερκυραίαν* (μὴν ἀπελπίζεσαι δά, θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου· σὺ ἀκόμη δὲν ἄρχισες!) *Λοξίαν* (μήπως ἑνόησε τίποτε ἡ *Κυκλαμιὰ* καὶ τὸ ἔγραψεν ἐπίτηδες;) *Παμφύλιον Κόλπον, Ἀδυσσινὸν Πολεμιστὴν* (δέδεια, ὁ κ. Φαίδων τότε ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν σου, καὶ μ' ἐδιάβαζεν ὅπως καὶ σύ.) *Σωτήριον Ν. Δημητριάδην* (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου.) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου, Νικόλαον Κωστομένην* (χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν.) *Ἄνθος Ἐλπίδος*, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ὀκτωβρίου, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαιεῖται ἐν τῷ ἔμφαίνειν μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

494. Λεξίγριφος.

Εἰς κοινὴν ἀντωνυμίαν
Κάποιον τόξον θὰ προσθέσῃς,
Καὶ θεότητα Αἰγυπτίαν
Παρευθὺς θἀποτελέσῃς.

495. Συλλαβόγριφος.

Ἄλλον Αἰγύπτιον θεόν,
—Ἡ βασιλὲ' ἀρχαῖον,—
Θὰ κάμουν ἐὰν ἑνωθοῦν
Σύνδεσμος μ' ἀριθμητικόν,
Ἀρκεῖ βεβαίως... νὰ εὑρεθοῦν.

496. Ἀναγραμματισμός.

Ὅταν σὲ κρατῶ, στενάζεις
Καὶ φωνάζεις: Ὤιμέ!
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
Θὰ περάσῃς ἀπὸ ἐμέ.

497. Αἴνιγμα

Ἰδοὺ καὶ νέα ἀπορία,
Ἀλλά.. χωρὶς ὀρθογραφία:
Οὐράνιον σῶμα τ' ἀρσενικόν μου
Μιὰ ἐπαρχία τὸ θηλυκόν μου
Πόλις ἀρχαία τὸ οὐδέτερόν μου.

498. Κεκρυμμένον καὶ Ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.

1.— Εὐλόγει τὸν Θεόν.
2.— Καλοῦσι τὸν Δία πατέρα.
3.— Ὁ Ἡσίοδος ἦτο ποιητής.

499. Ρόμβος.

★
Δ ★ ★
Δ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
Ν ★ ★ ★ ★
Σ ★ ★
★

500-505. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κλῆμα, πόσος, πόνος, πόλος, κόρος, νόσος.

506. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν στρατηγὸν Ἀθηναῖον:

1, Οἰνοχόος. 2, Ζῶον. 3, Ἀρχαῖος ποιητής. 4, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἔντομον.

507. Ἑλληνοσύμφωνον

εω-αεαι-ειο ει-αι-υη

508. Γρῖφος.

η 1 καὶ ο 1 καὶ η 6 ___ ην ___ αζοα
αντ

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τοῦ *Μικροῦ Ναύτου*.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34

382. Κάμηλος (Κᾶ, Μῆλος.) — **383.** Αἴας (αἴ, ἄς,) — **384.** Μῶμος-ὦμος. — **385.** Νότος-τόνος,

386.
ΜΑΡΙΟΣ
ΑΡΙΩΝ
ΡΙΟΝ
ΙΩΝ
ΟΝ
Σ

387.
Κ Α
Α Λ Α Σ
Μ Π
Π Τ Τ Α
Λ Λ
Ο Σ Σ Α
Σ Ξ

388. *Ὁ χρόνος εἶνε χρήματα* (Ἡ ἀνάγνωσις πάντοτε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, ἐναλλάξ.) — **389.** ΚΝΗΜΗΛΑΡΟΣ (ΚΛωθώ, ΝΑυσικάα, ΗΡόδοτος, ΜΟρφεύς, ΗΣίοδος.) — **390.** Ὅ,τι κάμῃς θὰ τὸ εὕρῃς — **391.** Ἥτιος ἴσθι ἐν πᾶσιν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Οἱ στέλλοντες Εὐρωπαϊκὰ γραμματόσημα, πλὴν Γαλλικῶν, λαμβάνουν ἰσάριθμα Τουρκικὰ παυθείσης ἐκδόσεως. — Grégoire J. Pieridès, Adalia (Turquie). (B—68)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Constantin G. Pappa, Alexandrie (Egypte). (B—69)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογροφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Stavros Pissaridés, Alexandrie (Egypte) (B—70)

Οἱ στέλλοντες 200, 600 ἢ 1000 ἑλληνικὰ γραμματόσημα, λαμβάνουσιν 100 διάφορα, κατάλληλα διὰ συλλογήν. Τοὺς φίλους ἀσπάζομαι — Ἄνθος Παπαβασιλείου, Ἀθῆναι, poste-restante (B—71)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεία

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον Ἐν Ἀθήναις, 2 Νοεμβρίου 1902 Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 44

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὅπως δήποτε, ἂν οἱ αἰχμάλωτοι ἤθελον νὰ μεταχειρισθοῦν βίαν πρὸς ἀπελευθέρωσίν των, θὰ ἐξετίθεντο εἰς βιαιοπραγίας, τὰς ὁποίας καλλίτερον ἦτο νὰ ἀποφύγουν.

—Τὸ μόνον που εἰμπορεῦμεν νὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, εἶνε νὰ ἐλθωμεν εἰς συνεννόησιν μὲ τὸν Μπάρμπα-Καθρέπτην, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μας ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν.

Τῷ ὄντι, δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχουν ἀκρόασιν ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν Μζέλο-Τάλα-Τάλα, ἐκτὸς μόνον ἂν ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς ξένους νὰ τὸν νοιάζουν τὸ σεπτὸν πρόσωπόν του. Ἀλλά, καὶ ἂν κατώρθωναν νὰ τὸν ἴδουν, πῶς νὰ συνομιλήσουν, πῶς νὰ ἀνταλλάξουν ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις; Οὔτε εἰς κογκινὴν γλῶσσαν δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ συνεννόησις... Ἔπειτα θὰ ἐπετύγχανον ἐκεῖνο ποῦ ἤθελαν; Ὁ βασιλεὺς θά τους ἄφινεν ἐλευθέρους;

Διὰ ν' ἀπαντήσουν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν διὰ ποῖον λόγον οἱ Βάγδδοι τοὺς ἐκράτουν αἰχμαλώτους. Καὶ ἄν, — ὅπως ὑποπτεύοντο, — τοὺς ἐκράτουν διὰ νὰ μείνῃ μυστικὴ ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον ἡ ὕπαρξις τῆς ἀγνώστου ἐκείνης φυλῆς εἰς τὰ βάθη τοῦ Μεγάλου Δάσους;

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Τζὼν Κόρτ, ἡ αἰχμαλωσία αὐτὴ εἰς τὸ ἐναέριον χωρίον εἶχε καὶ τὴν καλήν της ὄψιν, διότι ἐξ αὐτῆς θὰ ὠφελεῖτο πολὺ ἡ ἐπιστήμη τῆς συγκριτικῆς ἀνθρωπολογίας, καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος θὰ συνεκινεῖτο ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν μιᾶς νέας φυλῆς. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐτελείωναν αὐτὰ ὅλα; καὶ μὲ τί τρόπον θὰ ἐκοίνουν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀνακάλυψίν των;

—Νά με πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ξεύρω τίποτε! ἀπήντα ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠσθάνετο ἐντός του τὴν κλίσιν κανενὸς Γκάρνερ ἢ Γιοχάουζεν.

Ὅταν καὶ οἱ τρεῖς, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ Λάγκα, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν καλύβην των, παρετήρησαν ἐκεῖ μερικὰς μεταβολάς, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐξέπληξαν ἰδιαιτέρως.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἕνας Βάγδδος κατεγίνετο νὰ «σιγυρίσῃ τὸ δωμάτιον», — ἂν ἠμποροῦμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν πάρα πολὺ εὐρωπαϊκὴν αὐτὴν φράσιν. Ἄλλως τε ὁ Τζὼν Κόρτ εἶχεν ἤδη παρατηρήσῃ, ὅτι οἱ πρωτογενεῖς αὐτοὶ εἶχον τὸ ἔνστικτον τῆς καθαριότητος, τοῦ ὁποίου τὰ περισσότερα ζῷα εἶνε ἐστερημένα. Ἂν ἐσιγύριζαν τὰ δωμάτιά των, ἔκαμναν ὅμως καὶ τὴν τουαλέττα των, ὁ δὲ Λῖ-Μάϊ ἦτο καθαρώτατα ἐνδεδυμένος. Σωροὶ χόρτου ξηροῦ εἶχον ἀποτεθῆ εἰς τὸ βάθος τῆς καλύβης· καὶ ἐπειδὴ ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν μετεχειρίσθησαν ἄλλο στρῶμα ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ κερβανίου, τοῦτο κατ' οὐδὲν μετέβαλλε τὰς ἕξεις των.

Ἐκτὸς τούτου, διάφορα ἀντικείμενα εἶχον τοποθετηθῆ εἰς τὰς γωνίας, κατὰ γῆς, διότι ἡ ἐπίπλωσις δὲν περιελάμβανεν οὔτε τραπέζια οὔτε καθίσματα, — μερικὰ μόνον χονδροειδῆ σκεύη, δοχεῖα καὶ στάμνας ἐγχωρίου κατασκευῆς. Ἐδῶ καρποὶ διαφόρων εἰδῶν, ἐκεῖ τεμάχιον ὤρυγκος, προωρισμένον νὰ ψηθῇ ἐπὶ ἐσχάρας. Τὸ ὠμὸν κρέας δὲν ἀρμόζει εἰμὴ εἰς ζῷα σαρκοφάγα, καὶ εἶνε σπάνιον νὰ εὕρῃ κανείς, καὶ εἰς τὰς χαμηλοτέρας βαθμίδας τῆς ἀνθρωπολογικῆς κλίμακος, ὄντα τρεφόμενα ἀποκλειστικῶς δι' αὐτοῦ.

— Ὅποιος ἠξεύρῃ νὰ ἀπτῇ φωτιάν, εἶπεν ἀποφθεγματικῶς ὁ

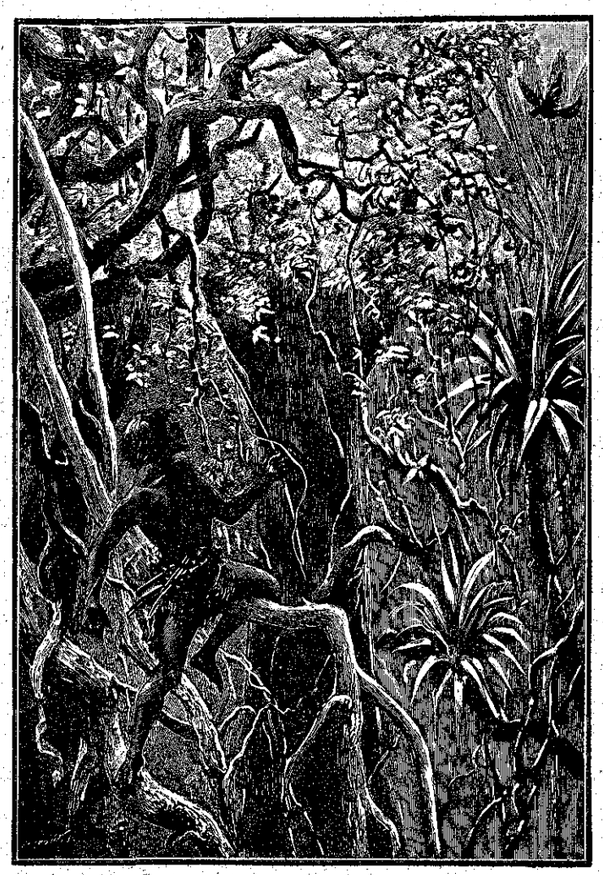

«Κυνηγοῦντες ἀετνά, ἐπὶ τῶν δένδρων, τὰ ἐφόνευον διὰ μικρῶν βελῶν, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀπετύγχανον.» (Σελ. 346, στ. γ'.)